

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Prof. Dr. İhsan Süreyya Sırma

Alaturka Demokrasi Alaturka Laiklik

duzneleyen.bilgi@DK
2018-07-11

İHSAN SÜREYYA Tarihçi, yazar. 1944 yılında Per-
SIRMA vari'de doğdu. Ortaöğrenimini Si-

irt Lisesi'nde yaptı. 1966'da Ankara İlahiyat Fakültesi'nden mezun oldu. 1967'de doktora için gittiği Fransa'dan, 1969'da Tunus'a geçti. Tekrar Fransa'ya ve 1973'te de İslâm Tarihi dalında doktor olarak Türkiye'ye döndü.

Erzurum Yüksek İslam Enstitüsü'nde İslâm Tarihi Öğretmenliği yaptı, (1973-74). Aynı yıl, İslâmî İlimler Fakültesi'ne asistan olarak girdi; 1980'de Doçent, 1989'da Profesör oldu. Çeşitli gazete ve dergilerde makaleleri yayınlanan yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

Bugüne kadar yayınlanan eserleri:

Osmanlı Devleti'nin Yıkılışında Yemen İsyanları, Birkaç Sahife Tarih, Tarih Şuuru, Tunus Hatıraları, Peygamber Ordusu'nun Tarihi (tercüme), İslâm Müesseselerine Giriş (tercüme), İlk İslâm Devleti -Makaleler- (tercüme), İslam Öncesi Mekke Dönemi ve Hz. Muhammed, İslâmî Tebliğin Mekke Dönemi ve İşkence, İslâmî Tebliğin Medine Dönemi ve Cihad, İslâmî Tebliğin Örnek Halifeler Dönemi, Emeviler Dönemi, Abbasiler Dönemi, Sömürü Ajam İngiliz Misyonerleri, Hz. Peygamber Devrinde Yahudi Meselesi, II. Abdülhamid'in İslâm Birliği Siyaseti, Tanzimat'ın Götürdükleri, İslamiyet ve Hristiyanlık (tere.), İslâm ve Tarih, Keler Soruları, Fakir Mektupları, Bir Garip Tarih, Nasir Semsarî'den, Kelerlerin Dili, Türkiye'de Yanlış Din Anlayış.

İhsan Süreyya SİRMA
ALATURKA DEMOKRASİ
ALATURKA LAİKLİK

Dizgi-İç Düzen : Ceylan
ISBN 975-473-158-6

.

BEYAN YAYINLARI

Ankara Cad. No: 49/3 Cağaloğlu/İST.
Tel: (0 212) 512 76 97 - Fax: 526 50 10

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	7
Müslümanlarda Seçim'in Tarihi.....	11
Tek Partili Dönemin Seçim(!) Terörü.....	21
İttihad ve Terakki Hortladı.....	25
Devletin Partisi.....	29
Devlet Partisinin Öğretmenleri.....	33
19 Mayıs.....	37
Demokratik Hypocrisie.....	41
Anketler Ya da "Yalan Bültenleri".....	45
Ala-Turka Demokrasi'de Sultan Buyruğu.....	49
Türkiye'de Anayasa Hareketleri.....	53
Ala-Turka Demokrasi'de 17, 75'ten Büyüktür.....	63
Anayasa % 90 Müslümanı Kaâle Alsın mı?.....	67
İslami İdare ve Demokrasi.....	71
Neo-Laisizm.....	81
Fatiha Düşmanları.....	87
Laiklerden İnciler.....	91
Ala-Turka Laikler'den Örnekler.....	95
Laikler İşlerine Karışmayan	..
Bir Tanrıdan Yanadırlar!.....	101

Ecevitî Müslümanlık, Ya da İslam Ecevitien.....	103
Almanya'da Kökten Dinci Uygulamalar.....	107
Almanya'da Gurbetçi Soruları.....	111
Yabancılaşmanın Bedeli.....	115

Bilindiği gibi, Birinci Dünya Savaşı'nın ardından yapılan İstiklâl Savaşı sonrasında, Ankara'da yeni bir hükûmet kurularak, saltanat kaldırıldı, ve yerine yeni bir rejim getirildi. Getirilen rejimin adı *Cumhuriyet*ti... Yâni *cumhur*'a, yâni halk'a, ve halkın arzularına dayalı bir rejim... Kısaca getirilmiş olan bu rejimin teorideki tarifine göre, halk dilediği yönetimi seçecek, kendi bünyesine uygun idareyi bulacak ve bu idarenin işleyişi için gerekli olan kanunları da kendisi, yâni onun temsilcileri yapacaktı. Bu rejim aynı zamanda parlamenter sistemi getiriyordu. Demokratik usullerle partiler kurulacak; dileyen dilediği partiye üye olacak veya seçim esnasında ona oy verecekti. Saltanat baskı rejimi olduğundan, cumhuriyet de ona alternatif olarak getirildiğinden; yıllardır, belki asırlardır beklenen hürriyet gelecek, baskılar kalkacaktı halkın üzerinden. Hiç kimsenin inancına, adetine, töresine, giyimine, davranışlarına karışılmayacak, başkalarının inançlarına da saygılı olmak şartıyla, kimsenin sosyal yaşamına

karışılmayacaktı...

Ne varki teorisinde, hatta bazı ülkelerde pratiğinde yukarıda saydığımız esaslar bulunan, ve adına demokrasi denen bu rejimin *alaturka versiyonu* bambaşka oldu. Mesela Batı ülkelerindeki demokrasi uygulamalarında çok partili sistem varken, T.C. demokrasisinde(özellikle bugünkünün temelini oluşturan 1923-1950 yıllarında) uzun süre tek partili sistem uygun(!) görüldü(dayatıldı dememek için). Demokrasi teorilerinde halkın dinine, yani inancına karışılmama ilkesi varken, Türkiye'nin %90'nı teşkil eden (bizzat Cumhurbaşkanı böyle ifade ediyor) Müslümanların dini eğitimi senelerce yasaklandı; ve bugün hâlâ çok göreceli olarak buna müsaade edildi. Bu satırları karaladığımız şu günlere kadar hâlâ Müslümanların giyimlerine, kuşamlarına karışılıyor, onlara ikinci sınıf muamelesi yapılıyor. Örneğin başını örten bir hanım öğretmen öğretmenlik yapamazken, başını açan yapabiliyor. Ve tabi bu çifte standart demokrasi uygulamalarını daha da çoğaltabiliriz. Fakat kitabın maksadı o değil! Kitabın amacı, bu demokrasiye karşı olan demokratik uygulamalardan, -ki biz ona "*Alaturka demokrasi*" dedik- bazılarını tesbit etmek, alaturka demokrasinin gerçek demokrasi ile olan ilişkisizliğini göstermektir.

"*Alaturka laiklik*" diye tesmiye ettiğimiz uygulama için de aynı şeyleri söyleyebiliriz. Fazla uzatmamak için bir iki örnekle yetinelim: Laiklik, Din'in devlete, devletin de Din'e karışmamasını ilke kabul eder. Laikliğin *alaturka versiyonu*'nda

ise, gerçekten din devlete karışmaz/karışamaz; bunun aksine devlet hem dine karışır, hem de kendisine maaşla bağlı olan Diyanet İşleri Başkanlığı denen kurumuyla da dini istediği gibi kontrol eder, din görevlilerini kendisi tayin eder; ve Diyanet İşleri Başkanını, laik Devlet Bakanı atar, yâni görevlendirir. Teorideki laiklikte, laik olanlar din işlerine, din adamlarının tatbikatlarına, din anlayışlarına karışmazken; Alaturka laiklik'te din, âdetâ laikler tarafından yönetilir, ve zaman zaman bazı medya kuruluşlarında Diyanet İşleri Başkanının laik gazetecilere dini konularda hesap verdiği görülür.

Biz bu kitabımızda ne laiklik tarihçesini, ne de onun analizini yapacak değiliz. Bizim ortaya koymak istediğimiz husus, laik geçinenlerin kendi laikliklerine bile sadık kalmadan, yeni bir laiklik türettiklerini, ve bunu alet ederek Müslümanlara zulmettiklerine dair bazı tesbitlerde bulunmaktır. Laikler, gerçekten laik iseler, kimsenin dinine, o dinin pratiğine karışmamaları gerekir; tıpkı laik olmayanların, onların laikliklerine karışmadıkları gibi!

Gelin ey laikler bizim üzerimize fazla varmayın artık; sizin laikliğiniz sizin; bizim dinimiz de bizim olsun! Sakın bir "yalvarma" olarak algılanmasın bu dediklerimiz. Bizim yapmak istediğimiz, *emri bi'l-ma'ruftur*. Genelde ise; bilinsin ki üzerinde yaşadığımız topraklarda, sosyal, siyasal ve dini açıdan, bir laik hangi hakka sahipse, Müslüman da en az o hakka sahiptir! Ve herkes hakkına sahip olmasını bilir, başkasının hakkına te-

cavüz etmezse, o zaman çevre daha güzelleşir,
toplum daha bir barış içinde olur...

Denemeye değmez mi?

Fatih; Ağustos, 1996

İ. S. SIRMA

MÜSLÜMANLARDA SEÇİM'İN TARİHİ

Hepimizin bildiği gibi, müslümanlar ilk devletlerini Hz. Peygamber(s.a.s)'in Hicretinden sonra Medine'de kurdular.

Bu devletin kuruluşunda, şüphesiz bir seçim söz konusu değildi, olamazdı da! Çünkü Devletin fiili Başkanı, yâni Hz. Peygamber(s.a.s) tabir yerindeyse, Allah tarafından seçilmişti. O, "Mustafa"ydı kendinden önceki Mustafa'lar gibi. Ve Mustafa, yâni "Allah tarafından seçilmiş" olduklarından da, insanları yönetmeye en çok onlar layıktı. Çünkü onlar, Allah'ın murakabesi altında olduklarından, hevâ ve heveslerine göre hareket edemez; Allah'ın emirleri doğrultusunda, adaletle, arı vicdanlarıyla yönetirlerdi insanları. İşte bunun içindir ki onlar, ideal idareciler, toplumları ideal toplum, ve nihayet devletleri de ideal devletlerdi. Öylesine ki, Hz. Peygamber(s.a.s)'in Devlet Başkanlığı bile keyfe mâ yeşâ tarzında bir yönetim değildi.¹ O, ancak kendisine emredilenler

1- Bk. Kur'an-ı Kerim, Al-i İmran suresi, 79.

doğrultusunda hareket edebilir, ya da ictihadlarda bulunabilirdi. Diğer Peygamberler de aynı hükümle bağımlıydılar ilâhî vahy'e! İşte onlar, yâni Peygamberler, bizzat Allah tarafından, diğer insanları uyarıp yönetmek için seçilmiş olduklarından, onların diğer kullar tarafından seçilmeleri ya da yönetilmeleri muhaldı.

Hız. Peygamber(s.a.s)'in vefatından sonra, Hız. Ebu Bekir(r.a) onun yerine İslam Devlet Başkanı(Halife) oldu. Hız. Ebu Bekir'in seçimi de müslümanların çoğunluğunu oluşturan Ensar ve Muhacirun'un temsilcilerinin katıldıkları küçük bir heyet içinde ve Hız. Ömer'in insiyatifi ile yapıldı.

İkinci Halife Hız. Ömer ise, bizzat Devlet Başkanı olan Hız. Ebu Bekir tarafından seçildi. Yani genel bir seçim söz konusu olmadı.

Bizim bugün anladığımız manada bir seçimin ilk nüvelerini, Hız. Osman'ın Devlet Başkanlığına getirilişinde görüyoruz. Nitekim Halife'yi seçecek şuranın, Devlet Başkanı Hız. Ömer tarafından seçilmesinden sonra, Abdurrahman b. Avf şura başkanlığına getirilince, o, halkın arasına karışarak her kese şu soruyu sordu: Halife olarak Ali b. Ebi Talibi'i mi, Osman b. Affan'ı mı istersin?

Abdurrahman b. Avf bu soruşturmasını müslümanların bütün kesimlerinde sürdürdü. Resmi sıfatı olanlara sorduğu gibi, sivillere de sordu. Bu soruşturmasını bazan aleni, bazen de gizli yaptı. Mekteblerde okuyan öğrencilerden, alimlere; Medine'de oturanlardan, oraya gezmeye gelmiş müslüman ziyaretçilere kadar her kesimden insana aynı soruyu sordu. Erkeklerle sorduğu gibi, ka-

dınlara da sordu. İbn Kesir'in tabiriyle², "... hatta peçelerine bürünmüş olan kadınlara bile" sordu. Geceli gündüzlü sürdürdüğü bu anketin sonunda da Peygamber mescidinde Hz. Osman'ı Halife olarak seçip, müslümanlardan biat istedi ki, aslolan budur. Yani her ne surette olursa olsun, seçilmiş olanın, müslümanların biatını, yâni onayını alması!

Hz. Ali'nin Hilafete getirilişinde ise, böyle bir anket imkanı dahi olmadı; ve adeta zorla Hilafet makamına getirildi³.

Hulefay-ı Raşidin dediğimiz dönemden sonra da, zaten saltanat iktidarları başladığından, herhangi bir seçim söz konusu değildir. Seçim bir yana, saltanatı ellerine geçirmiş olanların ailesinden başka, hiç kimsenin bunu düşünmeye bile hakkı yoktur. İktidarı gaspetmiş olanlar, kurmuş oldukları veliahdlık müessesesiyle, Devlet Başkanı olma yetkisini kendi inhisarları altına öylesine almışlardır ki, Sultan öldüğünde veliahd dört yaşında bir çocuk bile olsa, müslümanların başına geçerdi. Maalesef bu dediklerimiz, sadece kitaplarda yazılı olan teoriler, ya da varsayımlar olmayıp, yaşanmış hadiselerdir. Konunun asıl acı ve düşündürücü yanı şudur ki, selef ülemasının bazıları, özellikle bazı fıkıhçılar, bu saltanat düzenlerini tenkid edip kaldırılma yollarını müslümanlara gösterecekleri yerde, bilakis onları meşrulaştırmak için lüzumsuz ve zararlı bir gayretin içine

2- Bk. el-Bidaye ve'n-Nihaye, VII,146.

3- Ayrıntılar için bk. İslâmi Tebliğin Örnek Halifeler Dönemi adlı kitabımız, s.142 vd.

girmişler, hatta bu yanlış ve utanç verici görüşlerini el-ahkâmu's-Sultaniye adı altında kitaplara geçirerek, asırlar boyu müslümanları Sultanları-niktidarlarına bağlamışlardır. Nitekim, müslümanların halifesini seçmek üzere ehlu'l-halli ve'l-akd gibi teorik şura kurumlardan söz etmiş olmalarına rağmen, bu yolla seçilmeyen, ve babadan oğula tevarüs şeklinde intikal eden bir hilafetin meşru olmadığını söylememişlerdir/söyliyememişlerdir. Ve tabi, hilafet müessesesi, babadan oğula geçen bir miras olunca, mirasçılarının durumlarına göre şekil almaya başladı. Mirasa konan halife(!)ler akli başında olan muttaki müslümanlar olunca devlet iyiye; beş-altı yaşlarında çocuklar olunca da devlet kötüye gitti ki, bugün hâlâ o meş'um zihniyetin zararlarını çekiyoruz.

1876 yılında, Osmanlı Devleti ilk defa meşruti bir idareye adım attı. Fakat ne yazık ki bunu teklif edip, Belçika'yı örnek alarak, anayasasını hazırlayan Mithat Paşa bile, meşruti bir idare kurmaktan öte, Sultan Abdulhamid'in yerine geçip kendi sultasını kurma sevdasına düşünce bu proje de akim kaldı. Zaten Mithat Paşa'nın da istediği, İslâmi meşverete dayalı bir meşrutiyet değil, Sultan'ın yetkilerini azaltarak, kendisini devletin hakimi kılacak bir rejimdi. Nitekim kısa zamanda Mithat Paşa'nın bu niyetlerini farkederek Sultan Abdulhamid, meşrutiyeti de anayasasını da geçici bir süre için yürürlükten kaldırdı. Neki bu "geçici"lik tam otuz iki sene sürdü⁴.

4- Ayrıntılar için bk. Sultan II. Abdulhamid'in İslâm Birliği Siyaseti adlı kitabımız.

Sultan Abdulhamid aleyhine birleşmiş olan bütün unsurlar, 1908 yılında, tekrar Meşrutiyet'i bahane ederek, onun aleyhinde yoğunlaştırdıkları faaliyetlerini sonuçlandırma aşamına getirince, Abdulhamid Meşrutiyeti yeniden yürürlüğe koydu. Bu yeni rejime göre milletvekili seçimleri yapılması gerekiyordu. Gerçekten Osmanlı Devleti'nin her yerinde seçim yapıldı. Neki bu seçim, Jön Türk cuntası olan İttihad ve Terakki'nin iddia ettiği gibi demokratik(!) falan olmadı. Doğrudan doğruya İttihad ve Terakki komitesi, Devlet'in bütün vilâyetlerinde bulunan komitacı üyelerini belirleyerek, onları millet vekili seçti(!), yâni tayin etti.

İşin ilginç yanı, tayin edilerek seçilen⁵ bu milletvekillerin çoğu, gayrimüslim; geriye kalanların da İttihad ve Terakki komitacıları olmasıydı. Ve meselenin bundan daha ilginç, daha doğrusu korkunç tarafı ise, müslümanların Halifesi durumunda olan Sultan II. Abdulhamid'in hal' fetvasının, bu gayrimüslim millet vekilleri(!)nin oylarıyla hal'edilmesi, yâni görevden alınmasıdır⁶.

Cumhuriyet'in kurulmasına kadar olan dönemde yapılan bütün seçim(!)ler, aşağı yukarı bu şekilde cereyan etti.

Saltanat'ın yıkılıp(!), yerine Cumhuriyet'in kurulmasına rağmen, Ankara'da toplanan Büyük Millet Meclisi üyeleri, yâni millet vekilleri, maa-

5- Tayin suretiyle seçimin ne olduğunu, her kes kendi kendine düşünöversin.

6- İslâm Hukukunun ayaklar altına alınarak işlenen bu şer'î cinayetin ayrıntıları için bk. Sultan II. Abdulhamid'in İslâm Birliği Siyaseti adlı kitabımız.

lesef halk tarafından değil, Ankara'daki merkezi Hükûmet tarafından belirlenerek seçildiler.

Büyük Millet Meclisi koruması(!) altında demokratik parlamenter bir rejim getirilerek, cumhuriyetin kurulduğu; bu yeni sistemden sonra saltanatın kaldırıldığı, ve bundan böyle şekli ne olursa olsun, hiç bir saltanatın bu ülkede yaşayamayacağı ilân edilmişken; maalesef kaldırılan saltanatın yerine oturtulan çoğulcu(!) cumhuriyet rejimi de lafta kalma'dan öteye geçemedi: Osmanlı Saltanatı yıkıldı, yerine Cumhuriyet saltanatı oturtuldu.

Adı cumhuriyet olan bu rejimde, Meclis üyelerinin nasıl seçildiklerini(!), bizzat Atatürk şöyle anlatıyor:

"Aziz vatandaşlarım, Cumhuriyet Halk Fırkası namına bütün memlekette Türkiye Büyük Millet Meclisi azalığı için *tesbit ettiğim* zevatin heyeti umumiyyesini ıttılınıza(bilginize) arz ediyorum. Her vatandaş için yeni devrede beraber çalışmayı *münâsip gördüğüm* arkadaşların heyeti umumiyyesinin birlikte görülmesini *faideli addettim*. Bunlardan, her daire-i intihâbiyeye(seçim bölgesine) *tefrik edeceğim mebus namzetlerini ayrıca imzam tahtında arzedeceğim*"⁷.

Atatürk'ün sözlerinden de anlaşılacağı gibi, kimin mebus, yâni milletvekili olacağına, seçim, hatta parti değil, kendisi karar veriyor. Ondan

7- Hakimiyet-i Milliye, 31 Ağustos 1927. Atatürk'ün Tamim Telgraf ve Beyannameleri, IV,534 (Fikret Başkaya'dan naklen, Paradigmanın İflası, İkinci bas. İstanbul,1991, s.113).

başka hiç kimse ne kesin durumu biliyor, ne de kaç kişinin mebus olacağını⁸...

Cumhuriyet rejiminin daha sonraki senele-
rinde(1935'te), devlette kurulmasına izin verilen
ve Atatürk'ün partisi olan CHP, devletle bütün-
leştirildi. Devlet=CHP oldu. Bu "tek partili dö-
nemde CHP, parlamento ve devlet aygıtıyla bü-
tünleşmiştir. CHP tüzüğü anayasa ve kanunların
üstüne çıkarılarak, Kemalist diktatörlüğün bir
aracı durumuna getirilmiştir..... 1927'deki parti
kongresinde, *köy muhtarlarının seçiminin bile
partinin kontrolüne verilmesi kararlaştırılmıştır*.
Milletvekilleri tek parti dönemi boyunca CHP ta-
rafından atanan memurlar durumundaydılar. Bir
dönem parti genel sekreteri içişleri bakanı, parti
il başkanları da valilerdi⁹. "Cumhuriyet "tek
adam" ve "tek parti" yönetimine dayalı bir dikta-
toryaya dönüşüyor. Halka Cumhuriyet Halk Fır-
kası dışında bir partiye oy vermek hakkı tanınmı-
yor. Çoğulcu bir seçim hakkından yoksun bırakılı-
yor"¹⁰.

1940'ların sonunda iş biraz çözülüp, seçim
hürriyeti verilince, millet senelerdir kendisinin
adına kendisini sömüren partiyi, yâni CHP'ni saf
dışı ederek, Demokrat Partisini iktidara getirdi.
Neki bu parti de, 1957'den sonra parti tahakkü-
münü başlatarak DP'ni memleketin tek partisi gi-
bi görmeye başladı.

8- Bk. 1 Nisan 1931 tarihli Cumhuriyet Gazetesi(Keza, Fik-
ret Başkaya'dan naklen; ay.es.ay.s.

9- Fikret Başkaya, a.g.e.s.111.

10- Mehmet Altan, "İkinci Cumhuriyet" Nedir, Ne Değildir?,
Türkiye Günlüğü Dergisi, Sayı,20,s.10.

27 Mayıs 1960'da, askeri bir darbe ile Demokrat Partisi iktidardan uzaklaştırılarak, Orgeneral Cemal Gürsel'in yönetiminde askeri bir iktidar oluşturuldu. Bundan sonraki senelerde de koalisyonlar ve askeri darbeler birbirini kovaladı durdu: Yetmiş bir mart'lar, 12 eylül'ler...

Ne gariptir ki, Cumhuriyet'in kurulmasından o günlere, hatta bu günlere kadar bütün bu olaylar cereyan ederken, şu nakarat dillerden düşürülmedi: Yaptığımız bütün darbeler demokrasinin tesisi içindir! Bekleyin, çok yakında gelecek. Fakat nazından mıdır, yoksa bağınazlığından mıdır bilinmez; bir türlü teşrif etmiyor bu demokrasi!

Ashnda o, yâni demokrasi hiç gelmiyecek! Neden mi? Çünkü saltanat ve diktatörlük zihniyeti kemiklerimize öylesine işlemiş ki, bu memlekette en çok demokrasiden yana gözükenler millete dışlerini göstererek, "Ezerim! Keserim! Laiklik için yakarım! Yıkarım!" şeklindeki demokratik nara-ları atıyorlar! En çok demokrasinin savunmasını yaptığını iddia edenler bile, "seçim sandıklarından ancak benim zihniyetim çıkarsa iktidarı veririz! Demokrasi sandığımızdan bizim zihniyetimize, yâni ilkelerimize uymayan bir parti çıksa, ona asla iktidarı teslim etmeyiz! Çünkü biz demokratız, biz laikiz! Ve çağdaşlığımızın kavgasını veriyoruz!" demektedirler.

Öylesine bir demokrasi kavgası veriyorlar ki, onların; milletin trilyonlarını çalarak "karunlaşanlar", gazinolarda eylenirlerken, bir adamı eleştirdiklerinden dolayı, insanlar Adnan Menderes'in çıkartmış olduğu kanunlarla zindanlara

atılıyorlar!

İşte size alaturka demokrasinin vaziyyet-i coğrafyası!

Sizler böylesi bir demokrasi anlayışının hakim olduğu bir coğrafyada sık sık sandık başına çağırılıyorsunuz...

Hak şerleri hayreyler,

Demokrasi şerr eyler!

Mevlam görelim neyler?

Neylerse güzel eyler!

TEK PARTİLİ DÖNEMİN SEÇİM(!) TERÖRÜ

Tarihimizin o kara günlerini bizzat yaşamış olan yaşlı bir zat bir gün bana şunları aktardı:

" 1946 ara seçimleri yapılıyor. Ben de Pervari'de yapılmakta olan seçimde, sandık kurulunda üyeyim. Sandık Kurulu Başkanı Kaymakam Yusuf Danışman. Seçim başlayalı bir saat olmuştu ki, bir Jandarma gelip Kaymakam Beyi telefona istedi. O zamanlar, kazamızda bir tek telefon vardı ki, o da Jandarma karakolundaydı. Siirt'ten Vali Muavini telefon ediyormuş. Kaymakam Yusuf Bey jandarmaya hitaben, "oğlum ben şu anda Seçim Sandık Kurulu başkanlığı yapmaktayım. Burayı terk edip, telefona gelemem; git Vali Muavinine böyle söyle!" dedi. Allah rahmet eylesin çok cesurdu Yusuf Bey. Jandarmanın gitmesiyle geri gelmesi bir oldu. Vali Muavini mutlaka Kaymakam Beyi telefona istiyormuş. Kaymakam Bey, sandık kurulunu terk etmiyerek, Vali Muavininin ne istediğini öğrenmem için beni karakola, telefona gönderdi. Ahizeyi aldım, ve "buyurun Sayın Vali Muavini, Kaymakam Bey sandık kurulu-

nu terk edemediğinden beni gönderdi; ne emriniz varsa yerine getireyim" dedim. Vali Muavini sert bir tavırla şu cevabı verdi: " Saat dokuz olduğu halde hâlâ sizden seçim sonucu gelmedi!". Bunun üzerine dedim ki: " Efendim, seçim başlayalı bir saat oldu, bize gelen yazıya göre de akşam beş'e kadar seçimin devam etmesi lazım değil mi?". Vali Muavini iyice sinirlenmişti:

"Çabuk sandık kuruluna git, Kaymakam Bey'e söyle yarım saate kadar seçimin sonucunu istiyorum!" dedi, ve telefonu kapattı. Ben de sandık kuruluna dönerek, Vilâyet'in emrini Kaymakam Bey'e ilettim. Kaymakam Bey o kadar bozulmuştu ki, kalpten ölecek sandım. Neki o Kaymakam da en az bizim kadar tanıyordu CHP'nin ne olduğunu... Bunu bildiğinden de, aksi bir tutumun hangi neticeleri doğuracağını hepimizden iyi biliyordu. Çünkü o Mülkiye mezunuydu, akıllıydı.

"Hemen seçmen listesini önümüze alıp, geliş güzel parmak izleri vurup, beş dakika içinde seçimi sonuçlandırdık. Bu, o kadar çabuk olmuştu ki, ölülerin yerine bile oy kullandığımızı farkedemedik. Seçim mazbatasını doldurduk, ve saat dokuz buçukta seçimin neticesini Vali Muavinine telledik. Tek aday olan, tek aday diyorum, çünkü demokratik anlayış ve emirlere göre, o zamanlar başka aday gösterilemiyordu. Partinin tayin ettiği kimse, seçimle onaylanıyordu. Yoksa seçimde alternatif yoktu. İşte bize de tek aday olarak bildirilmiş olan Sabri Çelikutğ, seçimi ittifakla kazanmıştı. Katılım %100'dü. Çünkü öyle olması isteniyordu. Onun için ölülerin bile oy kullanmama

hakları yoktu. Onlar tayin edilmiş olan adayı seçmeliydiler ki, rahat uyusunlar mezarlarında. Çünkü onlara öyle telkin ediyorlardı resmi hocalar...

"Neyse fazla uzatmıyayım; çünkü o günkü korkuları hâlâ yaşıyor gibiyim. Anlattığım gibi, Sabri Çelikutğ, yapmış olduğumuz bu adil ve olaysız -olaysız diyorum, çünkü olayı çıkaracak olan insanlar daha uykularından kalkmadan biz işi bitirmiştik-; ittifakla millet vekili seçildi.

"Seçim sonuçlarının ilânından üç gün sonra, İçişleri Bakanlığından, Sandık kurulumuzun bütün üyelerine, birer takdirname geldi. Son zamanlara kadar özel dosyamda muhafaza ettiğim bu takdirnameyi maalesef kaybettim. Fakat takdirnamede yazılanları hatırlıyor gibiyim. Şöyle deniyordu:

"Seçim sonuçlarının tam ve süratli bir şekilde bildirilmesinden, ve iştirakin % 100 oluşundan dolayı, sandık kurulu Başkanı ve üyelerine teşekkür ederim"..

" İşte evladım biz böyle seçimler yaşadık. Kim bilir sizler de, sizlerden sonra geleceklere neler anlatacaksınız?"...

Suudi Arabistan'da uyuşturucu kaçakçılığı yaptıklarından dolayı Suud kanunlarına göre idam edilen dört Türk için koparılan yaygaradan, bir an önce müslümanlara karşı Orta Çağ engizisyonu uygulamasının özlemi içerisinde yanıp tutuşan laikler o kadar çok memnundurlar ki, hâlen aynı suçtan dolayı ölümlerini bekleyen uyuşturucu kaçakçılarından bir kaç tanesinin daha infaz edilmeleri, hiç kuşkusuz, Haçlı ordularının kaçkınlarına taş çıkartıran bu *templier bozuntusu* laik medyanın hoşuna gidecek, geriye kalanların da infaz edilmeleri için imkân bulsalar, Suud yetkililerine hediyeler bile gönderecek, sırf bir kaç infazın daha istihsali için, geçici olarak şeriatçı bile olacaklar bu Şeriat düşmanları. Ve bu, Sırp'tan daha fazla Şeriat'a düşman olan laik medyanın çığırtkanlığı şu gerçeğı ortaya koymuştur ki, kendi kanunlarına göre tamamen yasal olan infazları gerçekleştiren cellat, olaylarla hiç bir ilişkisi olmadığı hâlde, İslâm'a, yâni Şeriat'a saldıran bu *İttihad ve Terakki* artıkları ka-

dar zalim ve cani değildir. Bunların zulüm ve işkence üzerine bina edilmeye çalışılan, ve adına demokrasi dedikleri hâlde, anti demokratik davranmayı, demokrasilerinin ilkesi, ve *sin qua non*'u sayan, İstiklâl Mahkemeleri hezeyanlarıyla binlerce müslümanı *zir-u-zeber* eden, frenk şapkasını giymedikleri için katledilen binlerce erkeğin **yamında**, asılan kocaları için ağlayan kadınları bile darağacına çekmekten hayâ duymayan, köyün müslüman çocuklarına Kur'an öğreten hocaların boyunlarına, sarıklarını dolandırarak sokaklarda sürüklemekten sadistçe hazlar duyup, melunca dikta rejimlerinin gereği olarak ülkemizde "*hocalar jenosidi*"ni gerçekleştiren, bakanlarının ağzından, -üstelik bu bakan insan haklarından sorumlu bakandı-, "Güney Doğu Anadolu'da köyler yakılıyor" beyanıyla, milyonlarca insanı evsiz-barksız bırakıp perişan etmeyi hüner addeden, misli, ancak Boşnaklar'a yapılan Sırp zulmünde görülebilen, "insanlara dışkılarını yedirme operasyonları"nı gerçekleştiren, bir delinin, "Jak Kamhi'ye suikast düzenleyenleri tanıyorum" deyip üç müslüman kardeşimizin adını vermesi üzerine, Nazi zulmünü hatırlatır biçimde bu müslümanları, hiç kimseye haber verilmeden *demokratik ve de laik dinin ilkelerine göre* apar topar kaybedip günlerce sorgulayan, Üniversite birincisi olmuş bir kız öğrenciye, sırf müslüman kimliğinden dolayı konuşma hürriyeti bile tanımayan bu kokuşmuş rejimin papaz kafalı *profları* ve *lejonları*, neden kendi ayıplarını görmez de, etrafa "*demokrasi firuşluk*"luk taslarlar? diye bir soru-

yu sormak, *handikap-mantal* olanlara laf anlatmaya benzer, ve gereksizdir. Ama biz, bu handikap-mantal olan, ve İslâm düşmanlığı yapmaktan başka hiç bir sermayeleri olmayan dikta özlemcilerini hâlâ tanımamış olan müslümanlara seslenmek istiyoruz: "*Kahrolsun Şeriat*" deyip dininize küfreden bu kâfirlerin gazetelerine ölüm ilânlarınızı vererek, daha ne kadar kendinizi onlara küfrettireceksiniz?

Suudi Arabistan, uyuşturucu kaçakçılarına karşı, kendi devlet kanunlarını uygulamıştır, ve bu ilk de değildir. İnfaz edilen cezalar, örfi kanunlarına dayanmaktadır ki, aynı suçlara verilen cezalar, başka ülkelerde de tatbikatını bulmaktadır. Daha önce buna benzer infazlar olurken susan laik medya, neden bu sefer dört nala kalktı? Şeriat'a, yâni İslâm'a yönelttikleri bu hayasızca saldırılarından anlaşılıyor ki, laik medyanın gayesi, Arabistan'da uyuşturucu kaçakçılığından dolayı idam edilen suçluların haklarını korumak değil, doğrudan doğruya Dinimize küfretmektir! Çünkü İslâm düşmanlığı onlarda bir maraz hâline gelmiş, aids virüsü gibi kanlarında yer etmiştir.

Biz yine de bu laikleri uyarmayı vazife biliyoruz: Biz sizin dininize karışmadığımız gibi, lütfen siz de birilerinin dinine karışmamayı öğrenin artık! Yoksa bu konudaki rüştünüze hâlâ mı ulaşmadınız?

İttihad ve Terakki denen meş'um ve menfur dininizin yeniden hortlayan *neo-faşist-dikta* özlemlerinizi başkalarının dinine küfretmenin ne

gibi sonuçlar doğurabileceğini düşünmekte geç kalmamanız herkesten fazla sizin yararınızaadır.

Bu ülkede yıllar boyu despot bir yönetim sergilemiş olan bir siyasi yapıyı, böyle tanımlıyor yöneticileri: Devlet kurmuş parti, Devletin kurmuş olduğu parti, Devleti yönetmiş olan parti, CHP!

Doğru söylüyor partinin yöneticileri; fakat zamanları olmadığı için aynı CHP'nin diğer hizmetlerini sayamıyorlar. Mamafih CHP'nin bu millete yaptıkları, saymakla bitmez. Buna rağmen bu milli ve de masum partinin, Demirel'in ifadesiyle %90'ı müslüman olan milletimiz için yapmış olduğu hizmetlerinden bir kaç tanesini de biz saymak istiyoruz:

"Dediğim dediktir!" zihniyeti olan *"Saltanat"*ı kaldırıp, onun yerine *"milletin dediği asıldır!"* sistemini, *'ala'l-varak'* dahi olsa, benimseyen rejimi CHP kurmadı mı? Getirdiği bu yeni rejime, *"cumhuriyet"* adını verip, *"cumhur"*u kut-sadığını söyledikten sonra, yeni rejimlerinin çok partili olacağını vadeden, ve fakat CHP'den başka hiç bir partiye lüzum olmadığını/olamayacağını, onun için yeni partilerin kurulmasına lüzum gö-

r lmediğini, yâni CHP Devlet Partisi tarafından buna izin verilmediğini, buna rağmen, CHP'ye muhalif sayılabilecek partilerin kurulmasına tevessül edenler olursa, bunların kanun nazarında suç i lemi  olacaklarını mübeyyin beyann meler yayınlanmadı mı? "*Cumhur*"u çok sevdiklerinden dolayı, onu kutsayıp, "*saadet ve selameti*" için "*tek  efle yönetim*" tarzını kanunla tıran bu CHP, keza cumhur'un yararına olmak üzere, onun değerlerini yeniden değerlendirerek, tevhid-i tedrisat hareketiyle din eğitimini yasaklamadı mı? Dinlerini bilmeyen bu insanlardan birileri öldü m , nasıl yıkanacakları bilinmediğinden koku up ortada kalmadılar mı? Yine bu milli, allı-pullu devlet partisi CHP; ülkenin her tarafını, kurdukları vakıflarla ab d eden ecdadın vakıflarını yasaklayıp, bu vakıfların gayrimenkullerini Yahudi Mi on'a, Ermeni Yorgi'lere satmadılar mı? " apka giymiyorlar" diye, yüzlerce insanı d rağacına çeken, bu CHP değil midir? Bugüne değin hâlâ tanımlamasını bile yapmaktan aciz oldukları *ala-turka laiklik* dinlerinin ilkelerini bahane ederek,  sl m  her türlü harekete pranga vuran el, "*devlet partisi*" CHP'nin; pençesinde, her biri diğerinden daha acımasız olan altı ok taşıyan  ağda  eli değil midir? "*Harf devrimi yapıyoruz*" deyip, bir gecede bu milletin tümünü -devrimi yapanlar dahil-, cahil-c hel ya  evirenler, eski *Elif-b * yasaklandığından, yeni *Alfabe*'yi de bilmediklerinden dolayı toplumun tüm bireylerini, tarihlerine olduğu gibi, birbirlerine yabancıla tırıp, aralarındaki iletişim bağlarını koparan, ve bu

iletişimsizlikten dolayı sosyal buhranlara düşen halkı, halkın adına yönetme tasarrufunu elinde bulunduran, ve bu tasarruf hakkını, tıpkı kaldırdıklarını söyledikleri saltanatlarda olduğu gibi, *Âl-i CHP*'den başka hiç kimseye tanımayıp, adından başka hiç bir zaman varolmamış bir demokratik teokrasiyle çıkmazlara sokarak, saltanatları bile aratmış olan, bu CHP devlet partisinin *laiko-demokrat*(aslında *nâ laiko-nâ demokrat*) olan patronları değil midir?

Şimdi de, bitkisel hayatta olan bu *ucubenin* yeni liderleri; başları daraldıkça, yurtdışındaki dostlarına, "beraberce şu bizim köktendincilerin canına okuyalım mı?" demekten başka hiç bir sermayesi olmayan, uluslararası dolandırıcılık, yâni hırsızlıkla meşhur kişileri köşklerinde ağırlamaktan(bu ağırlamalar sırasında olup-bitenden ne ben ne de başkası haberdar değil) dolayı toplumun dertleriyle uğraşmaya vakit bulamayan başkalarıyla bir olup, tek parti dönemi zihniyetini yeniden hortlatmak istiyor!

Allah; biri sağcı, diğeri de solcu olan bu iki zihniyeti hâlâ anlamayıp, onlara destek verenlere iz'ân(akıl ve şuur dememek için) versin!

İslam Kültür ve Dayanışma Vakfı'nın davetlisi olarak Samsun'un 19 Mayıs Kazası'na gitmiştim. Burada hafızlıklarını yeni bitirmiş öğrenciler için geleneksel "Meclis" yapılacak, ve biz de bu Meclis'te konuşacaktık.

Samsun havaalanından şehire doğru gelirken, beni karşılamış olan Vakıf Başkanı Lütfü Bey, "Hocam, 19 Mayıs'a gitmeden önce Samsun'da bir Hacı Efendi'ye uğramam lazım; onu gördükten sonra yolumuza devam ederiz" demiş, ben de kabul etmiştim.

Samsun'un dar sokaklarından geçerek, çarşı içinde, Lütfü kardeşimin sözünü ettiği Hacı Efendi'nin mağazasına gittik. Masa başında, beyaz sakallı, nur yüzlü bir zat oturuyor. Anlaşılan, mağazanın sahibi Hacı Efendi bu zattır. Selam verip içeriye girdik. Tanışma faslından sonra, Hacı Efendi bize çay ısmarladı. Bu arada Lütfü, Hafızlık Meclisi için bazı ihtiyaçları görmek üzere dışarı çıkıp, benle Hacı Efendi'yi yalnız bıraktı. Hacı Efendi benim nereli olduğumu, çocuklarımla sayı-

sını, halen nerede oturduğumu v.s. sorduktan sonra, kendisinin maalesef okuyamadığını üzüle-
rek belirtti. Ben de, kendisine, aslen Samsunlu
olup olmadığını sordum. İşte bu sualım üzerine
Hacı Efendi hayat hikayesini anlatmaya başladı:

- Benim adım Şükrü Karaca. Aslen Of'luyum!
deyince, ben araya girerek,

- Madem Of'lusunuz, okumaya ihtiyacınız yok
ki! diye bir espri yapmaya çalıştım. Fakat o de-
vam etti:

- Demokrat Parti'den önceki Halk Partisi dö-
nemindeydi. Yani CHP dönemi. İlkokula başla-
mıştım. Güzel güzel okuluma devam ediyordum.
Hem de okulu çok seviyordum. Bir gün okula der-
se giderken, öğretmen koynumdaki Elifba'yı far-
ketti. (Hoca'da gizlice Kur'an okumaya gidiyor-
dum. O gün biraz geç kaldığımdan, Elifba'yı eve
bırakamadan, koynumda gizledim, ve öylece oku-
la gittim. Çünkü Kur'an, ve onun yazım kılavuzu
olan Elifba okumak yasaktı.) Sinir ve nefretle
koynumdaki Elifba'yı öyle bir çekti ki, kaburgala-
rım üzerindeki deriyi aldı götürdü sandım. Ço-
cuklara bağıra bağıra Elifba'yı yırtıp paramparça
etti, sonra da sobaya atarak yaktı. Ben sobanın
alevleri içerisinde yanmakta olan Elifba'ma dal-
mış, bakarken, öğretmen dışarıdan bir findık çu-
buğu getirtti. Çubuk parçalanıncaya kadar elleri-
min içine var kuvvetiyle vurdu. Hem ağlıyor, hem
de öğretmenin vurduğu darbelerden kabarmış
olan ellerimin ağrılarını nasıl dindiririm diye ağ-
zıma götürüyor, koltuk altlarıma sıkıştırıyordum.
Tam o sırada açık duran kapıyı farkettim, ve

olanca hızımla kaçımağa başladım. Gidiş o gidiş. Bir daha okula gitmedim/gidemedim. Yakalanıp bir daha o canî öğretmenin eline düşmemek için de Samsun'a kaçtım. İşte bu günümüzde de varlığını devam ettiren devlet partisi bize böyle yaptı.

Hacı Şükrü'nün sözleri böyle noktalanıyordu.

"Hiç bir zaman bu ülkede Kur'an yasaklanmadı" palavralarıyla televizyonlarda programlar düzenleyenlerin, bu programlara alet olan Prof.'ların kulakları, ve de varsa, iz'anları çınlasın! Dillere destan Köy Enstitülerinizle, yetiştirdiğiniz öğretmen(!)lerle yalnız Of lu Şükrü'ye mi zulmettiniz? Anadolu'nun neresine gitsem "Devlet Partisi" CHP'nin zulmünde can çekişmiş, cahil bırakılmış insanlarla karşılaşıyorum.

Ve bu gün de hâlâ, "Devletin Partisi" saçmalıklarıyla, aynı zihniyeti gündeme getirmeye devam ediyorlar.

Atı alan Üsküdar'ı değil, Pekin'i de geçti, bizimkiler hâlâ ucube devlet partilerini diriltmeye çalışıyorlar. Oysa ki akli olan, onu unutturmaya çalışır!

Ya akli olanların kılığını yaşıyorsak?

Bu ülkede her yıl merasimlerle kutlanan bir gün var, 19 Mayıs; yâni Atatürk'ün Samsun'a çıktığı 19 Mayıs 1919'un yıldönümü.

İlk okuldan itibaren, okullarda bize şu husus öğretilmiş, ezberletilmişti: İşgal güçleriyle işbirliği içerisinde olan Sultan'ın başında bulunduğu Osmanlı Devleti batmak üzereyken, Mustafa Kemal, onu, yâni Devlet'i kurtarmak gayesiyle, Sultan'ın haberi olmadan Bandırma vapuru ile gizlice İstanbul'dan ayrılıp Anadolu'ya hareket etti, ve 19 Mayıs 1919'da Samsun'a çıktı. Oradan da Anadolu'ya geçerek vatanı kurtardı. İşte 19 Mayıs Gençlik ve Spor bayramı, o günü anımsamak için kutlanır.

Oysa ki resmi tarihlerde bize böyle öğretilmesine rağmen, hadisenin cereyan tarzı tamamen farklı idi.

Biz bu konuda herhangi bir yorum yapmadan, Mustafa Kemal'in, Samsun'a çıktıktan sonra, 20 Mayıs 1919 tarihinde Sadaret'e, yâni Sultan'ın

Başbakanlığına çektiği telgrafın metnini* sunacağız, ve Mustafa Kemal'in kendi inisiyatifi ile mi, yoksa Sultan'ın inisiyatifi ile mi Anadolu'ya gittiği konusundaki hükmü okuyucuya bırakacağız. Belge aynen şu şekildedir:

" Sadaret Yüksek Makamına

İzmir'in Yunan askeri tarafından işgali olayı, yakından temasta bulunduğum milleti ve orduyu düşünölemeyecek ve tarif edilemeyecek derecede icten yaralamıştır. Yöce makamlarının 19 Mayıs 1919 tarihli telgraflarında, bütün milletin ve ordunun acılı duygu ve düşöncelerini kısaca anlatan yöce hisleri millete güven ve teselli vermiştir. Ne millet ve ne ordu, varlığına karşı yapılan bu haksız tecavüzü sindirmeyecek ve kabul etmeyecektir. *Gâye ve düşöncelerini, sadece millet ve Devlet'in kurtuluş selâmetine hasreden Padişah Hazretlerinin kutsal kişiliğine olan tam bağılılık ve yeniden başkanlığını üzerinize aldığınız hükömetin en kesin teşebbüs ve hareketlerde bulunarak, milleti, hukukunu koruyacağına olan tam bir güven ve gönöl rahatlığı ile sükönetin muhafaza edilmekte olduğunu arzederim.*

20 Mayıs 1919

Dokuzuncu Ordu

Birlikleri Müfettişi

Padişahın Fahri Yaveri

Tuğgenaral

Mustafa Kemal"

*- Atatürk ile ilgili Arşiv Belgeleri, T.C. Başbakanlık Osmanlı Arşivi Daire Başkanlığı Yayın no: 1-Gn. No:060. Ankara, 1982, s.26, Belge no:25.

Belge, ve Atatürk'ün Padişah hakkındaki düşüncelerini, hiçbir değişikliğe tabi tutmadan yukarıya aktardık.

Madem ki Mustafa Kemal'in Anadolu'ya gidiş hadisesi böyle cereyan etmiş; olayın gerçek yönü neden bizden gizlendi?

Düşünülmesi dileğiyle...

Şu garip ülkenin, kendisinden de garip olan demokratlarını anlamadan ölüp gideceğiz galiba. Fiziki bütün çabalarımın rağmen bunların tarif ettikleri, ve fakat kenarına bile yanaşmaya korktukları *demokrasinin ala turka* müntesiplerini bir türlü anlayamıyorum. Belki bu demokratlardan bazıları bana, "canım sen bizi anlıyorsun da anlamazlıktan geliyorsun!" diye itiraz edeceklerdir. Doğrudur; aslında biz onları çok iyi anlıyoruz da, onlar bizim onları o şekilde, yâni göründükleri şekilde değil de, olmaları gerektiği şekilde anlamamızı istediklerinden, zorluk çekiyoruz. Kısaca onlar bize diyorlar ki; "her ne kadar biz anti demokratik hareketlerde bulunuyorsak da, ve bizim gibi olmayanlara, özellikle İslâm'ı kendilerine **şiar** edinmek isteyenlere karşı hep böyle davranacaksak da, siz bizi, o bizim gerçek veçhemiz olan anti demokratik şeklimizle değil, olduğumuzu varsaydığımız, fakat şimdiki menfaatlarımız açısından pratikte uygulamasını asla istemediğimiz demokrat şeklimizle algılayın!". Felsefede *hypoc-*

şından, kuyruğundan budamaya başlayıp demokrat çığlıklarını, darbe naralarını atmaya başlıyorlar:

-Efendim, seçimleri *RP* kazanırsa, memleketi nasıl ona teslim ederiz? Seçimi kazandıkları hâlde, ülkenin asli sahipleri biz demokratlar olduğumuzdan(ülkenin asli ve gayriasli sahipleri ne demekse?) ve demokrathğımızın gereği, doğal olarak iktidarı *RP*'ye teslim etmiyeceğimize göre, kendilerine iktidarı vermeyeceğimiz bu *fanatikler* sokağa dökülür, "seçimi biz kazandık, artık siz çekilin!" derlerse, bir *Cezayir sendromu* yaşamaz mıyız? İyisi mi, mezheb ve meşrebimiz ne olursa olsun, emrimizde olan hocalarımızla, cemaatlarımızla biz demokratlar uyanık olalım, ve kendilerine asla iktidarı teslim etmiyecek şekilde *RP*'yi seçime sokalım! Çünkü bizim demokrasi anlayışımız budur!

Siz ey demokrat(!)lar! *Hypocrisie*'nin başkalarına olmadığı gibi, size de bir yararı yoktur. Lütfen başınızı elleriniz arasına alın, ve size zor gelse bile, biraz insafli olmayı denedikten sonra demokrathğınızı birazcık sorgulayınız: İçinizdeki o bağnaz *demokratik hypocrisie* hiç mi sizi rahatsız etmiyor?

Sistemin, dillere destan başarıları sayesinde, ülke yönetimi her seçim arefesinde bir bunalımla karşılaşır. Seçim atmosferine girilince de, onun bütün mütemmim unsurları gündeme gelir. Bana öyle geliyor ki, Türkiye'de yapılan seçimlerin; keyiflenmek, stres dağıtmak, "başkalarının "Yalan Rüzgârı" varsa, "işte bizim de "demokratik senaryolarımız" var!" gibisinden hava atabilmek için, mutlaka izlenilmesi, en küçük ayrıntılarının bile gözden kaçırılmaması gereken, *fevke'l-umem* bir özelliği vardır ki, *anketler furyası* dediğimiz bu kamu oyunu kamu oyundan gizlemeye matuf karnavalı kaçırmamak, bu karnaval ve figüransız faşinglerdeki Bizans oyunlarını özümsemek, ve ülke çıkarlarını, bu anketsel özümlemelere göre manipüle etmek isteyen her demokrat er ve hatun kişiye vaciptir. Çünkü sonuçları nasıl "*sapta-nırsa saptansın*", bu anketler, *ala-turka demok-rasinin* vazgeçilmez rejim ilkelerinin mantık ürünü; devrimlerinin, halk tarafından iyice bilinip(yâni bilinmeyip), hiç bir oto-yargıya gereksi-

nim duymadan, kendisine verilen(dayatılan dememek için) bilgilerin ışığı/direktifleri altında uyacağı, ve ona göre hareket stratejisini belirleyeceği(aslında bu strateji de *komprime* olarak hazırlanıp ona verilmiştir) sistemin gerçek gösterge ve dinamiklerini sergiliyor. Dışarıdan ülkemize gelmiş olan bir seyyaha; saltanatın yıkılmasından sonra onun yerine kurulmuş olan ve fakat zihniyeti ve yaptığı icraat bakımından, kendinden önceki saltanatların en müstebit dönemlerini bile aratan, ve adı "*Cumhuriyet*" olmasına rağmen, "*cumhur*" ile hiç bir müşterekliği bulunmayan sistemin, *Devlet Partisi* (çünkü bu Devlet Partisinden başka partilere hayat hakkı tanınmıyordu) zihniyeti tarafından ortaya konulmuş olan ve bugün için sağlı-sollu sayısız *secte*'leri bulunan Anadolu parlamentarizminin hangi seviyeye çıktığını göstermek için, ona bu anketlerin yapılışındaki ciddiyet ve tarafsızlığı müşahade ettirmek kâfidir. TV ekranlarında haberlere bakınca, mecburen haber aralarına sıkıştırılmış olan bu anketlere de gözümüz takılıyor, ve bu anketleri hazırlayan insanoğlunun ne derekelere düşebileceğini görüyoruz. Bu *anketör*lerde hiç mi insaf yok? Sakın, üçlü sıra içerisine RP'yi almadıklarından onları insafa davet ettiğimizi sanmayın; bizim esas düşündüğümüz, halkın tutmadığı sistem partileri ve onların liderlidir. Demokratiko-laik anketlerinde bu partileri birinci göstererek liderlerini değişik havalara sokuyorlar. Onların dolduruşuna gelenler gerçekten birinci parti olduğuna inanıyor, iktidar rüyaları görmeye başlıyorlar. Onların

bu hâli, şu fikrayı hatırlattı:

Efendim, bir Üsküp'lü İkinci Meşrutiyet'in ilân edildiği sıralarda İstanbul'a gelmiş, bir müddet kaldıktan sonra, memleketine dönmüştü. Mahallenin kıraathanesinde toplanan arkadaşları, İstanbul'un ahvâlini sorup duruyorlardı. İçlerinden en meraklı olanı sordu:

- *Asitâne*'de(yâni İstanbul'da) siyasi ahvâl ne durumda? İstanbul'dan yeni gelmiş olan zat cevap verdi:

- Efendim, *Meşrutiyet* diye bir şey ihdas edilmiş. Bu Meşrutiyet idaresine göre Padişah değil, *Meclis-i Meb'usan* denen bir Meclis Devlet'i idare edecek! Meclis de, her vilâyetten intihâb olunacak(seçilecek) *meb'us*'lardan teşekkül edecek.

Meraklı tekrar sordu:

- Peki bizim Üsküp'ten kimi intihâb edecekler?

İstanbul'dan gelen zat hafifçe eğilerek, meraklı hemşehrisine;

- Seni düşünüyorlar! cevabını verdi.

Meraklı iyice doğruldu, ceketinin düğmelerini ilikledi, ayna vazifesi gören kapı camlarına bakıp saçlarını düzeltti, ve kulaklarını iyice kabartarak muhatabına şöyle dedi:

- Bu söylediklerine pek inanmadım amma, sen yine de bir daha söyle!

Büyük paralar kıran seçim anketörleri, yapılacak her seçimde yayınlayacakları "*yalan bültenleri*"yle, bir çok zavallının kulaklarını kabartacağı benziyor!

ALA-TURKA DEMOKRASİ'DE SULTAN BUYRUĞU

Her zaman yazıyor, söylüyoruz: Bizim toplum olarak bu demokrasilere kafamız yatmıyor. Osmanlı Saltanatı'nı yıkıp, onun yerine demokrasiyi ikâme ettiklerini söyleyenler, şimdiye dek hangi demokrasiyi getirebildiler? Demokrasi saltanatının ilk dönemlerinin *vödet* partisi *CHP*, kendisine alternatif tanıdı mı? O dönemin cumhurbaşkanları, bırakın karşılarına hiç kimsenin cumhurbaşkanı adayı olarak çıkamayacağı olgusunu, saltanatlarda olduğu gibi, veliahlara bile tahammül edemediler. Demek istediğim o ki, bizim tek parti döneminde uyguladığımız demokrasi, saltanatlardan bile daha saltanatçıydı, ve parti ilkelelerine uymayana hayat hakkı yoktu. Bu saltanatçı ruhtan dolayıdır ki, 1950'den sonra kısmen tatbika konan demokrasiye bile on sene tahammül edilebildi; ve o gündür bugündür, bir türlü yerine konamadı demokrasi acubesi... Bunun kolay olmayacağını ben de biliyorum. Çünkü biliyorum ki Yezid zalimiyle birlikte tesis edilen saltanat, generimize o denli işlendi ki, ondan kurtulmak o ka-

dar kolay olmayacak. Nitekim Amerika'da okuyanlarımız, sadece okuyanlarımız değil, ora vatandaşları olanlarımız bile, kovboy lar ülkesinde demokrat olurken, bizim ülkemize gelip başımıza geçince sultanlaşıyorlar... Ve tuhaftır ki, sosyolojik bir gözle baktığımızda, Anadolu'nun şu veya bu köyünde yaşamakta olan sıradan vatandaş, Amerika'da, ya da Avrupa'da okumuş olup milletin makamlarını ihraz edenlerden çok daha demokratça düşünebiliyor. Neden? Çünkü Anadolu müslüman vatandaşın yönetim de çıkar kavgası yoktur. Avrupa veya Amerika'dan gelenler'se, kendilerini birinci sınıf vatandaş kabul ettiklerinden, hemen saltanat, ya da dikta rejimlerinin sloganlarına yapışıp, "dediğim dedik" havasına giriyorlar. Onlara göre Anadolu lu vatandaş a oy hakkı vermek bile, onlar açısından bir lütuftur. Bizim ülkede uygulandığı farzedilen demokrasinin diğer bir yönü de, saltanatlarda olduğu gibi, yönetimi belli bir tabakanın, hizbin, sınıfın malı olarak görmektir. Nitekim, CHP saltanatı döneminden sonra iktidara gelen DP'ye tahammül edilmemiş, 1960 mayısında işin içine asker de sokularak, yeniden CHP zihniyeti tesis edilmek istenmiştir. Yâni ala-turka demokrasi saltanatının kurulmasıyla birlikte, başkasına tahammül edememe, başkasına da iktidar olabilme hakkı tanımama felsefesi yerleşti. Ve mesela, kendini "demokrat" diye lanse eden birisi, çekinmeden ortaya çıkıp, "falan parti oyların çoğunu alsa bile, ona iktidarı vermeyiz" diyebiliyor. Çünkü ala-turka demokratlara göre iktidar, tıpkı saltanatlarda olduğu gibi,

babalarının malıdır, hiç kimse ona yanaşamaz. Onun içindir ki seçimler arefesinde Cumhurbaşkanlığı makamında olan birisinin, yâni sayın Demirel'in çıkıp, RP'yi kastederek, "seçimde en çok oyu alan partiye hükümeti kurma görevi vermiyebilirim" demesini yadırgamamak lâzım! Çünkü bu söylem, ala-turka demokrasinin mantığı, gereği, ve olmasa olmaz koşuludur.

Neki, ala-turka demokratik tüm oyunlara rağmen, Cumhurbaşkanı en çok oyu alan partiye hükümeti kurma görevini vermeye mecburdur. Bizim ala-turka demokratlarımız Türkiye'deki, ve de dünyadaki değişimlerin farkında değilse, biz hatırlatalım:

Sayın demokratlar, sizin zannettiğiniz gibi artık dün dün değil! Dün değişmiş bugün olmuştur!¹

1- Nitekim, Cumhurbaşkanı daha sonraki günlerde, RP'ye hükümeti kurma görevini verdi!

TÜRKİYE'DE ANAYASA HAREKETLERİ

Türkiye'de anayasa konusundaki tartışmalar, batılılaşma hareketiyle beraber başlamış; böyle olduğu için de "anayasa" diye hazırlanan bütün taslaklar ya da teşebbüsler, Batı orijinli olmuştur. Anayasal rejimlere geçiş hareketlerinin ilk denemeleri sayılan Tanzimat ve Islahat fermanları, hepimizin bildiği gibi, Osmanlı toplumunu oluşturan bütün reaya'nın haklarının gözetilmesinden ziyade, özellikle azınlıklara bazı haklar sağlamak için Batı tarafından empoze edilmiş¹ Devlet bildirileridirler. Ve ne gariptir ki, o günden itibaren bu yolda yapılan bütün çalışmalar, Türkiye'yi Batı'ya yamamak, dördüncü sınıf olarak dahi kabul etseler, onu bir Avrupa devleti hâline getirme yolunda olmuştur. Bu düşüncayı ilk defa bir anayasa bazında ele alıp sistemleştiren ise, Mithat Paşa'dır.

- 1- Hadiseye bu şekilde "Batı tarafından empoze edilmiş" havası vermek Devletin de işine geliyordu. Çünkü müslümanı küstüren, buna karşılık gayrimüslimlere de bayram yaptıran bu fermanlar belki başka türlü halka kabul ettirilemeyecekti...

Kanaatımız odur ki, Mithat Paşa'nın bu, mümkün olduğunca İslâm'dan uzaklaşan düşünce ve fikirleri, daha sonraki dönemlerde hazırlanan anayasaların ruhunu teşkil etmiştir. Neki Mithat Paşa Sultan Abdulhamid'i pasifleştirip, tamamen duruma hakim olmadan bu düşüncelerine uygulama zemini bulamayacağını da çok iyi biliyordu. Ve muhtemelen bu endişesinden dolayıdır ki, anayasa taslağına bazı maddeler sokarak Sultan'ın bu konudaki nabzını, ya da hassasiyetini ölçmek istemiştir. Mesela o maddelerden bir tanesi şöyledir:

"Avrupa birliği içinde yer alan Türkiye'nin, kendini Avrupa devletlerine benzetip, onların metodlarını uygulaması ve örfi kanunları da nazar-ı itibara alarak, onların hükûmet şeklini kabul ettiğini ilân ederiz"².

Aslında Midhat Paşa'nın derdi, demokratik bir rejimden ziyade, Âl-i Osman'ın Devlet üzerindeki otoritesini kaldırıp, onun yerine kendi egemenliğini kurma düşüncesi idi. Her ne kadar Midhat Paşa bunları düşünüyor, ve Osmanlı Devlet adamlarından ziyade İngilizlerle istişare ederek ve de Belçika Anayasasını esas alarak³ hazırladığı 1876 Anayasası⁴ ile bu düşüncelerini gerçekleştirmek istiyor idiyse de, Abdulhamid ondan daha erken davranarak, kendisine takdim edilen

2- Gilles Roy, *Le Sultan Rouge*, Paris, 1936, s.51-54. Bu konudaki diğer ayrıntılar için bk. II. Abdulhamid'in İslâm Birliği Siyaseti adlı kitabımız, s.12 vd.

3- Javad Boulos, *Les Peuples et les civilisations du Proche Orient*, Paris, 1968, V,182.

4- Bk. Edwin Pears, *Life of Abdul-Hamid*, London,1917, s.36.

bu Anayasa'yı yürürlükten kaldırdığı gibi, Midhat Paşa'yı da Taife sürdü. Anayasal bir düşünceye sahip(!) olan Midhat Paşa'nın bu manevrasının ayrıntılarını, onun can-ciğer arkadaşı olan Fransanın o günkü İstanbul Sefiri, Paris'e şu şekilde bildiriyordu :

"... Elde ettiğim çok ciddi bilgilere dayanarak söyleyebilirim ki Sultan, Midhat Paşa'nın siyasi iktidarı eline geçirerek, onu, yâni Abdulhamid'i pasif bir Halife halinde, siyasi işlere karışmayan, sadece dinî meselelerle meşgul bir ruhani şahsiyet hâline getirip, Devletin tek hakimi bir diktatör olmak için bazı entrikalar çevirmek üzere olduğunu, gizli polisi vasıtasıyla öğrenince onu Başbakanlık'tan azledip yurt dışına sürdü"⁵.

Midhat Paşa'nın entrikalara ihtiyaç duymasının sebebi ise, Sultan Abdulhamid'in Anayasa'ya dercettiği Üçüncü ve Dördüncü maddeler idi ki, bu maddeler Anayasa'da bulunduğu müddetçe Midhat Paşa'nın hayalleri hiç bir zaman gerçekleşmiyecekti. 1876 Anayasası, yâni Kanun-ı Esasî'nin bu maddeleri, aynen şu şekildeydi:

"Üçüncü Madde: Saltanat-ı Seniyye-i Osmaniyye, Hilâfet-i Kübrây-ı İslâmiyye'yi haiz olarak Sülâle-i Âl-i Osman'dan usûl-u kadimesi vecihle ekber evlâda aittir"

"Dördüncü Madde: Zat-ı Hazret-i Padişahi, hasbe'l-Hilâfe Din-i İslâm'ın hâmisî ve bi'l-cümle tebaay-ı Osmaniyye'nin Hükümdâr ve Padişahıdır"⁶.

5- Fransız Hariciye Arşivi, N.S. Turquie, 1877, no:408, s.277.

6- Kanun-i Esasinin diğer maddelerin ayrıntıları için bk. Salnâme-i Devlet-i Aliyye-i Osmaniyye, İstanbul, 1298, s.6 vd.

Mithat Paşa'nın Batılı dostlarıyla birlikte hazırlayıp, 22 Şa'ban 1292/9 Eylül 1876 tarihinde Sultan II. Abdulhamid'e sunduğu, ve Birinci Meşrutiyet Anayasası, olarak bildiğimiz bu Kanun-i Esasi, böylece Sultan Abdulhamid tarafından yürürlükten kaldırıldı.

Sultan Abdulhamid Kanun-i Esasi'yi yürürlükten kaldırdı; fakat ilgâ etmedi. Nitekim, 1908 Meşrutiyeti ilân edildiğinde, Devletin Anayasası hâlâ o Kanun-ı Esasi idi. İkinci Meşrutiyetin ilân edilişinden daha bir sene geçmeden Sultan Abdulhamid Osmanlı Hilâfetinden hal'edilmesiyle beraber işler iyice karıştı.

İktidarı devralan İttihad ve Terakki Cuntası, sırf Enver Paşa'nın Almanlara karşı olan sempatisinden dolayı yok yere Osmanlı Devletini Birinci Dünya Savaşı'na soktu; hem de bu savaşa katılmanın meşruiyetine dair fetva da alınarak⁷...

Savaş Almanyanın yenilgisiyle sonuçlanınca, onun müttefiki durumunda olan Türkiye'nin başşehri İstanbul, galib devletler kuvvetlerince istilâ edildi.

Avrupalı Devletlerce tahliye edilme sebebi hâlâ kesin olarak anlaşılamamış olan İstanbul'un yabancı askerlerin işgâllerinden kurtulmalarına paralel olarak Ankara'da yeni bir Hükûmet kuruldu.

İlk Meclisi 23 Nisan 1920'de toplanan bu Hükûmete, 29 Ekim 1923'de Cumhuriyet adı ve-

7- Bk. İlmiye Salnâmesi, İstanbul, 1334. s.640. Diğer ayrıntılar için bk. Tanzimatın Götürdükleri adlı kitabımız, s.83-84.

rildi. Altı ay sonra da kurulmuş olan bu Cumhuriyetin ilk Anayasası hazırlanıp, 20 Nisan 1924 tarihinde "Teşkilât-ı Esasiyye Kanunu" adı altında ilân edildi.

Yeni Anayasanın birinci maddesiyle Hilâfet kaldırılıp Cumhuriyet sistemi getirilmesine rağmen, ikinci maddesinde Türkiye Devletinin dininin İslâm olduğu ilkesi devam ediyordu. Keza ikinci madde ile Türkiye'nin başkentinin İstanbul olduğuna son verilerek, Devletin makarrı olarak Ankara kabul ediliyordu.

Yeni Anayasanın dördüncü maddesinde, "Türkiye Büyük Millet Meclisi, milletin yegâne ve hakiki mümessili olup millet nâmına hakk-ı hakiyyeti istimal eder" denilmesine rağmen, maalesef bu ilke pratikte kâğıt üzerinde bir yazı olmaktan öteye gidemedi; Osmanlı Saltanatı yıkıldı, yerine Cumhuriyet saltanatı oturtuldu.

Adı cumhuriyet olan bu demokratik(!) rejimde, Meclis üyelerinin nasıl seçildiklerini(!), bizzat Atatürk şöyle anlatıyor:

" Aziz vatandaşlarım, Cumhuriyet Halk Fırkası namına bütün memlekette Türkiye Büyük Millet Meclisi azalığı için *tesbit ettiğim* zevatın heyeti umumiyyesini ıttılınıza(bilginize) arz ediyorum. Her vatandaş için yeni devrede beraber çalışmayı münâsip gördüğüm arkadaşların heyeti umumiyyesinin birlikte görülmesini faideli addettim. Bunlardan, her daire-i intihâbiyeye(seçim bölgesine) tefrik edeceğim mebus namzetlerini ayrıca imzam tahtında arzedeceğim"⁸.

8- Hakimiyet-i Milliye, 31 Ağustos 1927. Atatürk'ün Tamim

Atatürk'ün sözlerinden de anlaşılacağı gibi, kimin mebus, yâni milletvekili olacağına, seçim, hatta parti değil, kendisi karar veriyor. Ondan başka hiç kimse ne kesin durumu biliyor, ne de kaç kişinin mebus olacağını⁹...

Daha sonraki senelerde ise bu Anayasanın çok önemli bazı maddeleri değiştirildiği gibi, bazı yeni maddeler ilâve edildi: Örneğin 11 Nisan 1928 tarihinde çıkarılan bir kanunla, söz konusu Anayasanın ikinci maddesi değiştirilerek, "Türkiye Devletinin dini, Din-i İslâm'dır" hükmü Anayasadan çıkarıldı.

Her geçen gün biraz daha dini yapıdan uzaklaşan Anayasanın keza ikinci maddesi, 1937 tarihinde "Türkiye Devleti, Cumhuriyetçi, Milliyetçi, Halkçı, Devletçi, Laik ve İnkılapçıdır" şeklinde değiştirilerek daha önce mevcut olmayan milliyetçilik, laiklik v.s. gibi maddeler getirildi ki, bunlar aynı zamanda CHP'nin de altı okundaki ilkeleri temsil ediyordu. Yâni CHP=Devlet olmuş oluyor ki, partinin ilkeleri Anayasa maddelerini oluşturuyor...

Aynı Anayasa, 10 Ocak 1945 tarihinde, anlam ve kavramları değiştirilmeksizin, sadece dili sadeleştirildi.

9 Temmuz 1961 tarihinde, mevcut rejim kollanarak, Anayasa tekrar değiştirildi. Altmış Bir Anayasası olarak bilinen bu anayasada, ikinci madde köklü bir şekilde değişikliğe uğrarken,

Telgraf ve Beyannameleri, IV,534 (Fikret Başkaya'dan naklen, Paradigmanın İflası, İkinci bas. İstanbul,1991, s.113).

9- Bk. 1 Nisan 1931 tarihli Cumhuriyet Gazetesi(Keza, Fikret Başkaya'dan naklen; ay.es.ay.s.

CHP'nin altı oku azalıyor, fakat laiklik kaydı ibka ediliyordu.

12 Eylül 1980 ihtilâlinden sonra yeni bir Anayasa yapıldı.

7 Kasım 1982 tarihli bu yeni Anayasada da, daha önce en çok değişikliğe uğrayan ikinci madde, yeniden değiştirilerek, "Atatürk milliyetçiliği" tabiri maddeye ilâve edildi.

82 Anayasası olarak bilinen ve hâlen meriyette bulunan bu yasanın en meşhur ve de tartışılan maddesi ise 12 Eylül darbesini gerçekleştirmiş olan Kenan Evren ve arkadaşlarının, o dönem içerisinde yaptıklarından hiç bir şekilde sorumlu tutulup yargılanamayacaklarına dair olan geçici 15. maddedir. Madde aynen şu şekildedir:

"GEÇİCİ MADDE 15.- 12 Eylül 1980 tarihinden, ilk genel seçimler sonucu toplanacak Türkiye Büyük Millet Meclisinin Başkanlık Divanını oluşturuncaya kadar geçecek süre içinde, yasama ve yürütme yetkilerini Türk milleti adına kullanan, 2356 sayılı kanunla kurulu Milli Güvenlik Konseyinin, bu Konseyin yönetimi döneminde kurulmuş hükûmetlerin, 2485 sayılı Kurucu Meclis Hakkında Kanunla görev ifa eden Danışma Meclisinin *her türlü karar ve tasarruflarından dolayı haklarında cezai, mali veya hukuki sorumluluk iddiası ileri sürülemez ve bu maksatla herhangi bir yargı merciine başvurulamaz.*

"Bu karar ve tasarrufların idarece veya yetkili kılınmış organ, merci ve görevlilerce uygulanmasından dolayı, karar alanlar, tasarrufta bulunanlar ve uygulayanlar hakkında da yukarıdaki

fıkra hükümleri uygulanır.

"Bu dönem içinde çıkarılan kanunlar, kanun hükmünde kararnameler ile 2324 sayılı Anayasa Düzeni Hakkında Kanun uyarınca alınan karar ve tasarrufların Anayasaya aykırılığı iddia edilemez".

Kanaatımız o ki, 82 Anayasasının bu geçici 15. maddesi, üzerinde herhangi bir yoruma ihtiyaç göstermiyecek derecede açıktır; ve bu madde Anayasanın ruh ve mantığını çok güzel belirtmektedir...

Değerlendirme

1924 den beri Türkiye'de uygulanmış olan anayasalar, bireylerin haklarını korumaktan ziyade, Rejim'in korunması için hazırlanmış anayasalardır. Oysaki anayasalar bireylerin haklarını korumak için var olmaları gerekir.

Türkiye'de ise bunun tam aksi yapılmış, değil bireyin haklarını korumak, bilâkis Rejim'i koruyup kollamak için, ona danışılmadan, yâni herhangi bir referanduma gerek duyulmadan anayasalar yazılıp yürürlüğe konmuştur. Özellikle insanların kaçınılmaz bir ihtiyaçlarıymış gibi, laiklik ilkesi tabulaştırılarak ilâhlaştırılmış, ve insanların en tabii hakları olan din, anayasa maddeleriyle yasaklanmıştır. Yirmi Dört Anayasasından bu yana âdetâ din yok farzedilmiş, ve Devlet'in zararsız gördüğü bazı mistik anlayışlar, din olarak kabul edilmiştir. Daha sonraki dönemlerde

ise, iktidarda bulunan siyasilere hizmet verebildiği nisbette gerçek dinin sadece ibâdet ve ahlâka terettüp eden yönleri serbest bırakılmış, din eğitimi de Devletin kontrolü altına alınarak, Kur'an ve Sünnet'e göre öğretilmesi gereken din değil, bazı laik bürokratların ilkeler doğrultusunda oluşturdıkları bir din empoze edilmiştir müslümanlara...

Bu sebeplerden dolayı kanaatımız odur ki, bu kadar anayasa değişikliklerinin yapılmasının sebebi, onu hazırlayanların, toplumu ve toplumun ihtiyaçlarını değil, rejimi ön plânda tutmalarından kaynaklanıyor. Bu şekilde toplumu dışlayan, Kenan Evren gibilerine ayrıcalıklar tanınması gereğini duyanlar tarafından anayasalar yapıldığı müddetçe, ne topluma huzur gelecek, ne de sağlıklı bir anayasa yapılabilecektir.

Bu psikozdan kurtulmanın bir tek yolu vardır: İnsanı rejimin önüne geçirmek; rejim için insanın varlığını değil, insan için rejimin varlığını kabul etmek! Başka bir deyişle, mevcut rejim insanımızın yararına değilse, onun yararına olabilecek rejimi getirelim. Çünkü insan kutsal, rejimler ise ona hizmet yollarıdır. O halde ona en yaraşırını getirip, anayasasını da onun yararına hazırlayalım!

Nitekim bu olumsuz gelenek, elli yaşın üzerinde olan insanımızın kafasına o denli yerleşmiştir ki, sanki mevcut rejimin sebab-i varlığı İslâm Dini ile mücadele etmek olmuştur.

Şayet makamları büyük olan bir çok kimse- nin ifâde ettikleri gibi bu ülkenin %90'ı müslü-

mansa, anayasalar yapılırken, kendilerine müslüman denen bu insanlar neden kâle alınmaz? Yine şayet anayasalar bir grubun değil, ülkenin tüm insanların yararına yapılıyorlarsa, neden insanların çoğunluğu yaptıklarından sorumlu, 82 anayasasında olduğu gibi mutlu bir azınlık da

Değilse, Süleyman Demirel, İngiltere'ye gittiğinde, neden "Arkadaş, bana iyi bak. Ben bu Avrupa'yı Manş Denizinden alıp Asya'ya taşıyacak ülkeyim. Yalnız *viskinizi* değil, aynı zamanda değerlerinizi¹⁰ de taşıyım. *İslâm Fundemantalizminden* korkuyor musunuz? *Bunun panzehiri benim!*"¹¹ şeklinde konuşsun. Böylece Türkiye Cumhuriyeti'nin başı olanlar, gerçek hüviyetli bir İslâm'a karşı olduğunu, İslâm'ın kendileri için zehir, kendisinin ise bu zehir(!)'e karşı panzehir olduğunu açıkça ve çekinmeden ifâde ediyor.

Başbakan'ın bu ifâdelerinde bir kaç ay sonra da onun ekonomiden sorumlu olan Bakanı da Alman makamlarına şu şekilde konuşmuştu:

"Türkiye'de gelişmekte olan İslâm Fundemantalizmi'nin püskürtülmesi için Almanya ve diğer Batı ülkelerinin yardımına, Ankara hükûmetinin İslâm'a karşı olan politikasını korumak ve İslâmi gelişmeleri durdurmak için, Türkiye'yi bir koruma çemberi ile korumak gerekir"¹².

10- Bu değerlerden ne kast ediliyor bilmiyoruz.

11- Hürriyet Gazetesi, 24 Kasım 1992.

12- Milli Gazete, 5 Mart 1993.

ALATURKA DEMOKRASİ'DE 17, 75'TEN BÜYÜKTÜR

29 Ekim 1923'te, saltanat kaldırılıp yerine cumhuriyet kurulduğunda, bir çok insanımız, bunun gerçekliğine inanmıştı. Oysa ki değişen, sadece saltanatın adı idi. Çünkü cumhuriyet, cumhuri idare demektir. Cumhuri idare de, belli bir sınıfın, bir sultanın, bir paşanın ya da bir ailenin değil, halk çoğunluğunun istediği bir idare şeklidir. Belli bir partinin başkanı değil, bizzatihi halk, kendi temsilcilerini/millet vekillerini seçecek, devleti bu millet vekilleri idare edecekti. Yâni devletlerin, cumhuriyet devleti olabilmelerinin ön, ve olmazsa olmaz koşulu, bu devletlerde kişi veya zümrelerin halkın hür iradelerine karışmalarını esasıdır. Bu ilke ihlâl edildi mi, artık o devletin şekli, cumhuriyet değil, keyfi idare, yâni saltanat olur.

Birinci cumhuriyet dönemi diye tavsif edilen 1925'li, 30'lu yıllardaki cumhuriyet idaresinde, milletvekillerinin nasıl "keyfe mâ yeşâ" seçildiklerini bizzat Atatürk anlatıyor¹:

1- Bk. yukarıda geçen, "Türkiye'de Anayasa Hareketleri" adlı bölüm.

Atatürk'ün belirttiği gibi, kimin mebus, yâni milletvekili olacağına, halk, hatta parti değil, kendisi karar veriyor.

Tarihimize, 'Tek partili dönem' olarak geçen, ve şapka devrimi(böyle bir devrim bizden başka hiç bir toplumda görülmedi) gibi manasız, harf devrimi gibi basiretsiz ve kültürümüzü yokeden tasarruflarla, ve bu tasarrufları koruyup kollama görevi verilen İstiklâl Mahkemeleri ile yok yere bir çok insanımızın kanına girmekle maruf olan bu cumhuriyet(!) idaresi, maalesef bekleneni vermesi şöyle dursun, kendi milletine yaptığı zulümden dolayı, onun en hararethli savunucuları bile, sükut-ı hayale uğrayıp saltanatı bile arar oldular.

Kendisine demokrasi sıfatını da yakıştıran bu "halk için, fakat halka yabancı ve onun değerlerine düşman" rejim, bütün dünyanın değişime girdiği bir süreçte, Afrika'lı ilkel kabileleri bile bize güldürecek en talihsiz oyunlarını sahneliyor.

Dünyada hiç bir benzeri bulunmadığı için, sadece *Alaturka demokrasi* diyebileceğimiz bu sistemin kahramanları, demokratik oyunlarının en güzelini sahnelediler Ankara'da.

Ne komedi, ne de dram olarak nitelendirebileceğimiz, fakat sadece kendi rejimlerine yakışan bu "Alaturka demokratik *DÉMONOLOGIE*" oyunu, üniversite rektörlerinin seçim(!)leriyle ilgiliydi.

Bu *démonologie* , gerçekten de, tek parti dönemini artmayacak, bilâkis ona tam sadık bir biçimde neticelendi.

Démonologie oyununun ilk sahnesini biz öğre-

tim üyelerinin oynaması gerekiyordu; ve oynadık.

Demokratik(!) YÖK kanununa göre yirmi küsur üniversitede, öğretim üyelerine, kendi rektörlerini seçme emri verildi. Öğretim üyeleri kendi aralarında seçim yapıp, adaylardan en çok oy alan altı kişiyi tesbit edecek, ve bu listeyi YÖK'e gönderecek; YÖK bu altı adaydan üçünü seçip Cumhurbaşkanına gönderecek, o da bunların *el-yak*(en layıkı)'nı seçip rektör olarak atayacaktı.

Üniversite öğretim üyeleri, kendilerine rektör olmasını istedikleri adayları seçtiler; ve oyunun bu sahnesi gerçekten de adilane bir şekilde neticelendi; ve oyunun ikinci sahnesine geçildi.

İkinci sahnede, yâni YÖK'te, démonologie entrikaları devreye girerek démonolatrie teokrasisi en güzel bir şekilde sahneye kondu. Bu démonoloji ilkelerine göre, öğretim üyelerinin seçtikleri adaylar değil, seçmedikleri adayların rektör olması gerektiği için, öğretim üyelerince seçilenler, yâni en çok oyu alanlar listeye alınmayarak, minimum oyları alanlar liste başlarına kondu, ve o şekilde Cumhurbaşkanı'na arzedildi.

Sıra üçüncü ve son sahneye gelmişti.

Cumhurbaşkanı, kendisine iletilen listeler üzerinde herhangi bir araştırmaya lüzum görmeden ve listenin kendisine intikali üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden, démonologie'nin son sahnesini oynadı. Démonologie'nin akidelerine göre %70 farklarla çoğunluğun reylerini alan adaylar değil, %20'lerde kalanları belirledi, sonra da onayladı. Ve böylece, Alaturka Demokrasinin son matematik keşifleri ortaya kondu:

17>75!

Alaturka Demokrasi gerçekleşmişti artık...

Yaşasın Alaturka Demokrasi!

ANAYASA % 90 MÜSLÜMANI KAÂLE ALSIN MI?

Ülkemizde en çok konuşulan meselelerden birisi, Anayasa meselesidir.

"Ana"lı olsun, "ana"sız olsun, bir toplumda yapılan bütün yasalar, bireylerin hukukunu korumayı amaçlar/amaçlaması gerekir ki, yasa koymanın mantığı budur.

İslâm Hukuku'nda *teşri'*, yeni hukuk dilinde *yasama* dediğimiz olgu budur. Dolayısıyla yasama organını elinde bulunduran *Şari'in*, yâni kanun koyucunun, yasamayı gerçekleştirirken, her şeyden önce bireylerin -bu bireylerin dini ve ırkı ne olursa olsun-, *değerler'ini* gözetip kollaması esastır.

İnsanlık tarihi boyunca yapılmış olan bütün yasama hareketleri, ya kaynağını bir din'den aldığı için *dinî*, ya da dini kâle almayan, ve doğrudan doğruya toplumu idare edenlerce yapılan, *seküler* yasamalar şeklinde olmuştur.

İslâm Hukuku'nda, yasamanın kaynağı ilâhî menşeli olduğu için, yapılacak olan yasamanın mutlaka *Kur'an* ve onun tatbikatı olan Hz. Pey-

gamber(s.a.s)'in *Sünnet*'ine uygun olması gerekir.

İslâm Hukuku'na göre toplumu oluşturan bireyler, hukuk açısından, *müslüman*, ve *gayri-müslim* diye, ikiye ayrılır. Bu iki unsurun hukuku, genel anlamda İslâm Hukuku kitaplarında belirtilmiş, *füru'ât* dediğimiz ayrıntılar da, bu genel esaslara göre düzenlenmiştir. Hz. Peygamber(s.a.s)'in, Medine'deki İslâm Devleti'ni kurmasından, Osmanlı Devleti'nin yıkılışına kadar, bazı münferid aksamaları istisna edecek olursak, genel olarak hukukun işleyişi bu şekilde cereyan etmiştir. Burada aslolan, bireylerin, yekdiğerinin dini yaşantılarına karışmamasıdır. Bu anlamda Hz. Peygamber(s.a.s), ve onun halifeleri hiç bir yahudinin, ya da hıristiyanın dini yaşantılarına karışmamışlardır! Sadece İslâm Devleti'nde yaşadıkları için, müslümanlar *zekât* vermekle yükümlü oldukları gibi, onlar da *cizye* denen bir vergiyle yükümlü tutulmuşlar, bunun karşılığında askerlik yapmamışlar ve can güvenlikleri sağlanmıştır. Onun için bütün dünya hukuklarından farklı olarak, İslâm Hukuku kitaplarında *Ehl-i zimmetin*, yani *müslüman olmayanların hakları* diye bir bölüm vardır.

Tarihimizde ilk kapsamlı anayasa hareketi, Sultan II. Abdülhamid'in cülusu ile olmuştur. Mithat Paşa'nın, müslümanlardan ziyade, İngilizlerle istişare ederek¹ ve de *Belçika Anayasası*'nın esas alarak² hazırlayıp Sultan Abdulhamid'e empoze ettiği bu anayasa, tamamen Batı'dan mül-

1- Edwin Pears, *Life of Abdul-Hamid*, London, 1917, s.36.

2- Javad Boulos, *Les Peuples et les civilisations du Proche Orient*, Paris, 1968, V, 182.

hem; toplumun değerlerini kâle almaktan öte, *toplumu değiştirmeye yönelikti*. Mesela Mithat Paşa tarafından Anayasa metnine konan, ve Abdulhamid tarafından farkedilip metinden çıkartılan bir maddede şunlar yazılıydı:

"Avrupa birliği içinde yer alan Türkiye'nin, kendini Avrupa devletlerine benzetip, onların metodlarını uygulaması ve onların anayasal rejimlerine uyması lâzımdır. Şer'î ve örfî kanunları da nazar-ı itibara alarak, onların hükûmet şeklini kabul ettiğimizi ilân ederiz"³.

İşte, o tarihten 1982 yılına kadar, ülkemizde hazırlanmış olan bütün anayasaların, ve de şu anda yapılmak istenen anayasal değişikliklerinin ruhu budur: Avrupalı'ya benzemek, başka bir deyişle, kimliğimizden sıyrılmak...

Oysa ki, yukarıda arzettiğimiz yasa koyma mantığı gözönüne alınırsa, ki alınması zorunludur; yapılacak herhangi bir yasama hareketinde, Devletin tepesinde bulunanlardan; sıradan bir esnaftan, herhangi bir parti başkanına kadar herkesin çekinmeden söylediği gibi, bu toplumun %90'ı müslümansa, bu %90'ın kâle alınması zorunluluğu vardır. Bu %90'a rağmen, ve de onun *değer*'lerine ters düşecek bir anayasa, topluma rağmen, topluma ters bir davranış olmaz mı? Hazırlanacak anayasa, toplumun değerlerini hiçe sayıyor, *nereden gelirse gelsin*, bazı ilkeleri, toplumun değer ilkelerinin üzerinde kabul ediyorsa, zaten mevcut anayasa bu görevi ifa ettiğinden, kamunun gündemini boş yere işgal etmeye gerek yok!

Şurası unutulmamalıdır ki, dilinize doladığınız % 90'ı kâle almadan hazırlayacağınız ana'lı, ya da ana'sız her yasa, bir gün mülga olmaya mahkûmdur!

İslâmi idare sistemi ile demokrasi arasında bir mukayese yapabilmek için bu konularda bazı alt bilgi kaynaklarına inmek gerekir: İslâmi idare sistemi nedir; buna karşı başta Türkiye olmak üzere, müslüman ülkelerde uygulanmak istenip, fakat bu anlamda arpa boyu kadar yol alınamayan demokrasi nedir?

Öncelikle şunu belirtmek isteriz ki, sadece ülkemizde değil, hemen bütün dünyada, demokrasi-nin yanlış bir tanımlanması yapılmakta; doğru olan her şey "*demokratik*" söcüğüyle ifade edilmektedir.

Örneğin bir konuda münakaşa eden iki arkadaştan birisi, diğerini adil olmaya davet edip ilzam etmek için; "arkadaş demokratik ol!" demektedir ki, adil veya doğru olmanın, demokrasi ile ilet uzaktan yakından herhangi bir alakası yoktur.

En kaba ve de basit ifadesiyle demokrasi, toplumun meselelerini, özellikle siyaset ve idare alanındakilerini çözmek için halkın oyuna müracaat etmek demektir.

O zaman, akla şu sual geliyor:

Demokrasi'nin olduğu gibi, İslâmi idarenin de kendine özgü bir tarifi var mıdır?

Daha ilk dönemlerden itibaren İslâm usulcülerini bu ve buna benzer sorulara cevaplar aramışlar; bu konuda eserler yazmışlardır.

İslâm devlet idaresi denince, şüphesiz ilk akla gelen isim, onun kurucusu olan Hz. Muhammed(s.a.s)'dir. Çünkü birileri ne derlerse desinler; o Mekke'den Medine'ye hicret eder etmez bir devlet kurdu, ve lideri olduğu İslâm ümmetini, kurmuş olduğu bu devletin ilkelerine göre yönetti.

Kuşkusuz devlet, o gün için kullanılan bir kavram değildi. Fakat buna rağmen, bir devletin devlet olabilme niteliklerini de, mutlaka bugünkü modern sosyolojide aramaya mecbur değiliz. Zira A.Comte, ya da onun talebelerinden sayılan Ziya Gökalp bu konuyu tarif etme hakkına ne kadar sahiplerse, aynı hakka başkaları da, ve dolayısıyla bizler de sahibiz.

Bunu neden söylüyoruz?

Çünkü bazı kimseler, Gökalp'ın ulusçuluğu esas alan devlet tarifinden hareketle, tarihte hiç bir zaman Müslümanların bir devleti olmadığını iddia etmektedirler. Bu kimselere göre, herhangi bir toplum, onların bazı ilkeler doğrultusunda varsaydıkları devlet şablonuna uyduğu sürece devlettir; uymadığı takdirde devlet değildir.

Bir an için devlet kavramını bir tarafa bırakarak İslâm toplumunu sosyolojik bir analize tabi tutacak olursak; onun, kendisini teşkil eden bireyler açısından diğer topluluklardan farklı bir

yapıya sahip olduğunu görürüz.

Biz burada bunun ayrıntılarına girmeyecek, sadece bir husus üzerinde durmaya çalışacağız.

Bilindiği gibi, Batı siyaset bilimcilerine göre devletleri -bu devletler demokratik olabilir, ya da olmayabilir-, oluşturan en önemli faktör, millet, yâni ırk faktörüdür.

Cumhuriyet sonrası Türkiyesi'nde de ulus, devletin vazgeçilmez unsuru olarak kabul edilmiştir.

İslâm toplum/devlet anlayışlarında ise, aslo-lan belli bir millet(*nation*) değil, ırkı ne olursa ol-sun, toplumu oluşturan bütün milletler mecmu-u-dur ki, buna *Ümmet* diyoruz.

İşte İslâm devletini, diğer devletlerden ayıran en bariz fark budur!

Yukarıda değindiğimiz gibi, Hz. Muham-med(s.a.s), Medine'ye gelir gelmez öyle bir sosyal organizasyon teşekkül ettirdi ki, o organizasyo-nun bireyi olmak için, Arap olmak gerekmiyordu. Bunun tam aksine, İslâm Ümmeti dediğimiz bu topluluk içerisinde, Selman gibi bir İranlı, Su-heyb gibi bir Rumî, Bilâl gibi bir Afrikalı, en mü-him mevkilerde bulunuyorlardı ki, künyelerinden de anlaşıldığı üzere bunlar Arap değillerdi.

Yapısı böylesine bir kavimler mozayîği arze-den bu topluluğun, başlarında liderleri Hz. Mu-hammed(s.a.s) olduğu halde, on senelik Medine dönemindeki faaliyetlerine bakılacak olursa, bu gibi faaliyetlerin ancak devletler tarafından gös-terilebileceği sonucuna varılır. Örnekliyecek olur-sak:

H. Muhammed(s.a.s)'in, kendi çağdaşı olan Mekke şehir devleti, ve o gün için dünyanın en büyük devleti sayılan Bizans devleti ile savaşmış olması¹; ayrıca aralarında keza o dönemin en büyük devletlerinden birisi olan İran'ın da bulunduğu, bir çok komşu devletlere, İslâm'a davet mektupları² göndererek onlarla diplomatik ilişkilerde bulunmuş olması, ancak devletlerin yapabileceği işlerdir.

Dolayısıyla kim ne derse desin, sosyolojik ve tarihi veriler, bize, Milâdi 622 yılında H. Muhammed(s.a.s)'in Medine'de kurmuş olduğu sosyal organizasyonun bir devleti teşkil ettiğini göstermektedir.

Şüphesiz bu devletin bütün bireyleri Müslüman değillerdi. Devletin sınırları içerisinde yaşayan gayrimüslimler; örneğin, Yahudiler, Hristiyanlar ve müşrikler de vardı.

Devlet Başkanı olan H. Muhammed(s.a.s), aynı zamanda bir Peygamber olduğundan, bütün icraatlarını, ilâhi mesaj olan *vahy*'in ışığı altında yapıyordu. Önüne çıkan meselelerde, Vahyin oluşturduğu Kur'anda çözümünü bulamayınca, ona ters düşmeyecek şekilde şahsi ictihadlarda bulunuyor, Ümmeti o şekilde idare ediyordu. Başka deyişle toplumun yönetilmesi için gerekli olan kanunlar Allah tarafından bildiriliyordu. Yâni

1- Mute savaşında, Bizans'a karşı İslâm ordusunu gönderdi; keza Bizans'a karşı yapılan Tebük seferine ise bizzat kendisi katıldı.

2- Bu mektupların ayrıntıları için bk. Muhammed Hamidullah, H. Peygamber'in Altı Orijinal Diplomatik Mektubu, Beyan yay. İstanbul, 1990.

Şari'/Kanun koyucu Allah'tı. O'nun koyduğu kanunların tatbikatçısı olan Hz. Muhammed(s.a.s) bile, bu kanunlara ters düşecek şahsî ve indi kanunlar yapamıyor, Kur'an böyle bir şeye müsaade etmiyordu:

"Allah'ın, kendisine Kitab'ı, hükmü, ve peygamberliği verdiği insanoğlu, sonradan çıkıp; "Allah'ı bırakıp bana kul olunuz " diyemez. Fakat, "Kitabı öğrettiğinize, okuduğunuza göre Rabb'e kul olunuz" diyebilir"³.

Onun içindir ki, İslâm devlet idaresinin demokrasi sistemiyle bağdaşmadığı en önemli husus, *teşri'*, yâni yasama'dır.

Dünyanın değişik yerlerindeki demokrasi tarifleri ve de uygulamalarından anlaşıldığı üzere, bu rejimlerde Şari', yâni kanun koyucu, İslâmi yönetimlerde gördüğümüz gibi ilâhî Kudret değil, halk adına⁴ devleti yönetmekte olan, veya en azından o pozisyonu eline geçirmiş olan iktidarlardır.

Yasayı uygulayacak olanların iş başına getirilme olgusuna gelince; hepimizin bildiği gibi, demokrasilerde bu iş seçim ile yapılmaktadır. -Burada, değişik demokrasi uygulamalarındaki seçimlerin ne derecede sağlıklı olup-olmadıkları konusu üzerinde durmuyoruz-

İslâmi devlet idarelerinde ise, aslolan Şura ve *Biat* müesseseleridir.

İslâm devletinin ilk Devlet Başkanı şüphesiz

3- Kur'an-ı Kerim, Âl-i İmrân sûresi, 79.

4- Bu demokrasilerin gerçekten halk için olup olmadıkları konusu hâlâ şüphelidir.

o devletin kurucusu olan Hz. Muhammed(s.a.s.) olmuştur; ve onun devlet başkanı olması ne bir seçimle, ne de bir atama ile yapılmıştır. O, *de facto* Devlet Başkanı idi.

Vefatından sonra, onun adına İslâm devletini idare etmiş olan örnek halifelere gelince; onların da devlet başkanlığına getirilmeleri değişik şekillerde olmuştur.

Hz. Ebu Bekir, küçük bir grubun girişimiyle halife olurken, ondan sonra gelen Hz. Ömer, mevcut Devlet Başkanının, yâni Hz. Ebu Bekir'in doğrudan doğruya onu atamasıyla Halife, yâni Devlet Başkanı olmuştur.

Ne var ki her iki halde de, hilafetlerinin meşruiyet kazanması, ancak Pýygamber Mescidinde aldıkları *biat*'tan sonra olmuştur. Başka bir deyişle, iktidara gelmiş olan Halife, hangi yolla gelmiş olursa olsun, Müslümanların genel *biat*ını almadığı müddetçe, meşru halife değildir ki bu *biat*, mikro plânda bir *referandum*, vëya şekli bugünkülerden farklı da olsa, bir seçim olarak kabul edilebilir.

Fakat esas seçimin uygulanışını üçüncü Halfe Hz. Osman'ın hilafete getirilişinde görüyoruz. Şöyle ki; Halife Hz. Ömer camide bir suikastçı tarafından yaralanıp evine kaldırılınca, hemen kendisinden sonra gelecek olan halifeyi seçmek üzere bir *Şura* heyeti kurdu. Bu heyetin başkanı olan Abdurrahman b. Avf, kendisine verilen görevi yerine getirmek, yâni yeni halifeyi seçmek için, günlerce Medine'de anketler yapıp, müslümanlara, kimi halife olarak görmek istediklerini sordu.

Şüphesiz ki o, bu iş için bugünkü sandık, ya da bilgisayar sistemini kullanmadı. Fakat onun uygulaması, gerçek bir seçim örneği idi.

Abdurrahman b. Avf, hiç bir ayırım gözetmeden, önüne gelenle istişare edip, iki adaydan, Hz. Osman'ı mı, Hz. Ali'yi mi halife olarak görmek istediklerini sordu. İleri gelen zevatle konuştuğu gibi, gençlerle ve halkla müzakere etti. Komutanlara ve görevlilere aynı soruyu, ayrı ayrı sordu. Yalnız olanlara olduğu gibi, grup halinde olanlara da sordu. Bu soruşturmasını, bazen aleni, bazen de gizli yaptı. Tarihçimiz İbn Kesir'in tabiriyle⁵, *"hatta, peçelerine bürünmüş olan kadınlara bile"* sordu. Mekteblerde okuyan çocuklara olduğu gibi, dışarıdan Medine'ye gelmiş olan bedevi ve seyahlara sordu; ve bu anketini gece gündüz sürdürdü. Anket neticesinde, Şura Başkanı olarak kendi kanaatını da kullanarak Hz. Osman'ı halife olarak seçti.

Fakat tıpkı ilk iki halifede olduğu gibi, Abdurrahman b. Avf'ın Hz. Osman'ı halife olarak seçmesi, işi bitirmiyordu. O da Mescid'de müslümanların biatını aldıktan sonra meşru halife oldu.

Hz. Ali'nin hilafete getirilişi ise çok daha değişik oldu.

Medine'yi işgal ederek Hz. Osman'ı katledenler, Hz. Ali istemediği halde onu hilafet makamına getirdiler. Ancak Hz. Ali de tıpkı kendi selefleri gibi, müslümanların biatını istedi. Mescid'de yapılan biat merasiminde, maalesef müslümanla-

5- Bk. el-Bidaye ve'n-Nihaye, Beyrut, 1966, VII, 146.

rın bir kısmı ona biat etmediler; ve onun biatı ekseriyet sistemine göre kabul edildi. Ondan evvelki biatlarda ise, bir iki istisna ile beraber, biatta ittifak vardı.

Bu şekilde değişik yöntemlerle müslümanların devlet başkanlığına getirilmiş olan bu örnek Halifelerin tamamı da hiç bir değişiklik yapmadan, İslâm'ı uyguladılar.

Muaviye'nin oğlu Yezid'i veliahd, yâni kendisinden sonra hilafeti deruhte edecek kişi olarak seçmesiyle beraber, müslümanlar arasına saltanat sistemi girmiş oldu.

Üzülerek belirtelim ki, saltanat sisteminin gelişi ile beraber İslâm eski safvetini koruyamadı. Müslümanların başına layık olanlar dururken, saltanat sisteminin gereği olarak bunlar değil, sultanların çocukları atandılar. Böylece şura ve biat ortadan kalkmış oldu.

Gerçi zaman zaman Ömer b. Abdulaziz gibi adil ve gerçekten İslâm'ın emrettiği gibi hareket eden Sultanlar da oldu; fakat bunların sayısı maalesef çok fazla değil.

Netice itibariyle söyleyebiliriz ki, İslâm idare sisteminde aslolan yönetimin şekli değil, yönetimin ahkâm-ı ilâhiyyeye uygun olup olmadığıdır. Başka bir deyişle, Kur'an ve Sünnet'e ters düşmediği sürece, müslümanları hilafetle, ya da cumhuriyetle idare etmek arasında herhangi bir fark yoktur.

Demokrasilerde ise bu şart yok. Yâni yasamayı elinde bulunduran makamın, Kur'an ve Sünnet'e uyma zorunluluğu diye bir hüküm yoktur.

İlâhi kanunlara ters düşse bile, demokrasilerde, halk istediği takdirde, her türlü kanun yapılabilir.

İslâmi idare sisteminde ise, her konuda halkın oyuna müracaat edemezsiniz. Mesela, "beş vakit olan namazı iki vakite indirelim mi?" veya "Ramazan orucunu kaldıralım mı?" gibi sorularla referanduma gidemezsiniz. Ama bunun dışında, ilâhi ahkâmı değiştirmeyecek şekilde, halkı ilgilendiren her konuda referanduma gidilebilir/gidilmesi gerekir!

Öyle anlaşıyor ki, Laiklik denen *batıl din*, insanımızın kafasını daha bir kaç sene karıştıracak, ve hiç lüzumu yokken, onların gündemini oluşturacaktır. Ve maalesef bunun sebebi de müslümanlar değil, bizzat laiklerdir. Çünkü artık bitkisel hayat yaşamakta olan bu tür insanlar, unutulmamak, batıl da olsa dinlerinin ilkelerine bağlı yaşayabilmek için yapıyorlar bunları.

Bu tipler aramızda yaşadıklarından, ve azımsanamıyacak bir ölçüde bizlere saldırdıklarından, doğal olarak, İnsanımız da laikliği ayrı ayrı değerlendirmede, ve bu ayrı değerlendirme sonucunda da değişik sınıflar ortaya çıkmaktadır.

Laiklik dininin bir çok fırka ve fraksiyonları vardır. Biz bunlardan sadece iki tanesi üzerinde durmak istiyoruz:

1) Samimi laikler. Ülkemizdeki sayıları 10'u bile geçmiyen, ve Laiklik üzerine kafa yorarak ona inanmış olanlar. Bunlar zararsız, ve kendileriyle yaşanabilir laiklerdir.

2) Samimi olmayan laikler. Bu tür laikler; tohumları Tanzimat'la atılmış, Meşrutiyet(!)'le yeşermiş, Cumhuriyet'le hegemonyalarını kurmuş olan menfaatçı laiklerdir. İşte tehlike arzeden, yıllardır halk sömüren, uzlaşmayı değil, diyalogu bile reddeden; Devlet adına saltanat süren, Cumhuriyet adına Demokrasiyi katleden, laiklik adına da -başka bir din'le değil- sadece İslâm'la mücadele eden laikler bunlardır. Bu fraksiyon da, kendi arasında iki ayrı mezhebe ayrılır:

a) Kendilerini herhangi bir dine bağlı görme ihtiyacı duymayan din düşmanı laikler,

b) Kendilerini müslüman sayan, ya da öyle göstermede yarar bulan laikler. Bunlar, öldüklerinde cenazeleri yerde kalmasın için müslüman görünen, fakat aslında Laiklik'e iman etmiş, ne tam laik olabilmiş, ne de müslüman olmuş cahil laiklerdir. Ne müslümanlar, ne de laikler bu tipleri kendi dinlerinden saymadıklarından dolayı, genellikle radikal müslümanlığa, yâni müslümanlığın doğru olanına karşı olup, bektaşivari bir şekilde diğer laiklere yamanmak için çaba gösterenlerdir. Neki laiklerin en zararlı, ve de toplum için tehlikeli olanları işte bunlardır ki, tıp terminolojisi ile tanımlarsak; bunlar, kanser tümörlerinde olduğu gibi, *habis* olanlardır.

Habis Laiklerin en aşırı olanları, en çok eylem yapanları, ve de kendi ilkelerine karşı en münâfik olanları, işte bu habis ve bağınaz laiklerdir. Aytunç Altındal'ın çok güzel tesbitiyle, bu Laikler, her nedense, ölüm merasimlerinin müslümanlar gibi ve onlar tarafından yapılmasından

pek hoşlanırlar.¹ Bunun iki sebebi olmak lâzım: Ya bu laikler hayatta iken müslümanlara çekti-
diklerine doymadıklarından, ölünce de hiç ol-
mazsa cenaze yıkaması, techizi, namazının kılın-
ması, taşınması gibi, onlarca angarya sayılan sı-
kıntılarla müslümanları biraz daha sıkıntıya sok-
mak, ya da ölülerini bahane ederek, Laiklik ilke-
lerine göre yetiştirilmiş olan müslümanların ca-
milerinde kökten laikliğin alamet-i farikası olan
"Kahrolsun Şeriat" naralarını atarak, cami cam-
larını taşa tutarak, minarelerden okunan ezanla-
rı, ulumalarla protesto ederek kökten laikliklerini
tatmin etmek²...

Habis laiklerin böyle davranmaları kadar ta-
bii bir şey olamaz. Çünkü onlar dinleri olan laikli-
ğin gereklerini yerine getiriyorlar. Bizim esas an-
lamadığımız nokta, bu bağnaz laiklere karşı,
müslümanların hiç bir tepki göstermemeleri, bila-
kis meseleyi hoşgörü hikâyeleriyle geçiştirmeleri-
dir.

- 1- Laiklik konusunu merak eden okuyucularımıza Aytunç Altındal'ın Laiklik adlı kitabını tavsiye ederiz.
- 2- Bir gün Fatih camisinde öğle namazına gitmiştim. Cami-
nin önünde, çoğu fotörlü olmak üzere büyük bir kalabalık
cenazelerini bekliyorlardı. Ezan okununca, dışarıda şid-
detli bir yağmur olmasına rağmen hiçbirisi öğle namazını
kılmak için camiye girmedi. Öğle namazını kıлып dışarı
çıktığımda, namaz kılmayan bu kalabalığın cenazelerinin
namazını kılmak için, sakallı, takkeli, şalvarlı müslü-
manlar saf bağlamak için koşuyorlardı. Cenaze sahip-
leri de fotörlerinin ıslanmaması için şemsiyelerini açmış
uzaktan seyrediyorlardı kendi ölülerinin namazlarını kı-
lan müslümanları. Ben, bizim müslümanların bu halleri-
ne acıyıp oradan uzaklaşırken, kim bilir onlar; bu bina-
mazların cenaze namazına iştirak etmediğim için neler
düşündüler benim için?

Senelerdir, bu habîs laiklerin bizlere biçip ölç-
tükleri, teslimiyetçi ve de İslâm'la hiç bir ilişkisi
bulunmayan *ilkesel* bir din öğretili. Bu ilkesel
dinin nevzuhur hoş görü ilkelerine göre müslü-
manlar³, kendilerine öğretilегelen bu dayatmacı
dine karşı hiç bir şekilde itiraz edemedikleri gibi,
ilkelerin korunup kollanmaları için, tekniğin her
türüsü kullanılarak, kendilerine öğretilenleri ka-
bul edip baş tacı ettiler.

Müslümanlar böyle olunca da, habîs laikler
bitkisel hayattan kurtuluyor, kanser hücreleri gi-
bi ürüyor, ve de sonları gelmiyor; bilakis her gün
yenileri ortaya çıkıyor. Bu habîs laiklerin de şüp-
hesiz her cinsi mevcuttur. Ancak, bunların en bü-
yük, ve de saldırgan temsilcisi, şüphesiz ahbes
olanıdır ki, son zamanlarda bu tümör iyice azıttı.

Kendi dininin meselelerinde bocaladığı, ve
kendi dininde olanların hırsızlıklarını, milleti do-
landırıp yurt dışına kaçan mezhebdaşlarının laik-
sel bunalımlarını çözemediği için habire müslü-
manlara saldırıyor, müslümanlar adına onların
dininden ahkâm kesiyor.

Bu kişiler müslümanların terminolojisini kul-
lanıp onlar adına hükümler vermekten de geri
durmuyorlar. Yeri geldikçe müslümanların dinle-
rini nasıl yaşayacaklarına karışıyor, aşırı olma-
mak kaydıyla içki içmenin günah olmayacağını
söylüyor, bir müftü gibi fetva veriyorlar.

İçkinin günâh olup olmadığı, kendi tasarru-
fundaymış gibi, bunun dozunu ayarlıyor, kaç g-

3- Müslümanlar diyoruz; çünkü laikler, müslümandan başka
hiç kimsenin dinine müdahale etmezler/edemezler!

ram rakının helâl, kaç gıramının da haram olduğuna karar veriyorlar. Bizim dinimize göre içkinin haram olup olmadığına insanlar değil, Allah karar verdiğinden, bu kuralı çiğniyenler, kendisini tanrılaştırıyor, ve nevzuhur bir laiksel din ortaya koyuyorlar.

İslamı yaşamadıkları gibi onu hayatlarına hakim kılmak isteyen insanlara karşı acımasızca mücadele etmeyi hayatlarının tek hedefi haline getiren bu tip insanların İslami hükümler konusunda bu tür pervasızlıklarına karşı resmi İslamın temsilcisi Diyanet İşleri Başkanlığının tepkisiz kalması da ayrıca dikkate değer bir husustur.

Bu tür düşünceye sahip olanlar hangi dinden olursa olsun memleketimizde yaşayan iki ayaklı bir canlı olduğundan, kendi yararımız için de olsa -çünkü onların hastalığı giderek başkalarına da bulaşabilir-, bunu tedavi etmeliyiz. Tedavisi mümkün değilse, yine de tedavi etmenin yollarını aramalıyız. Çünkü ellerine ateşle barutu almış, durmadan saldırıyorlar. Bir yerleri ateşe vermeden, karantinaya almalıyız bu tür hastaları. Bu, bütün topluma, ve özellikle de bu kaos ortamından istifade ederek hem zihni hemde sosyal fesatlara fırsat vermek istemeyen insanlara düşen bir sorumluluktur.

Şehremini, "Şehrin Emmini" demektir. Hiç bir korkuya kapılmadan, her şeyin en iyisini yapacağına inanılarak, şehrin kendisine emanet edildiği kişi...

Bilindiği gibi, Emin, Peygamber Efendimizin isimlerinden bir tanesidir. Dolayısıyla Şehremini, Peygamber gibi şehri idare edecek kişi demektir.

Mekke Devletinde, Emin adıyla bilinen Hz. Muhammed(s.a.s)'e peygamberlik verilince, onun misyonuna inananlar yanında, inanmayanlar da karşısında yer aldılar. İsimleri Ebu Cehil, Ebu Leheb olan o inanmayanlar, Emin'e, yâni Hz. Peygamber(s.a.s)'in şahsına değil; misyonuna, davasına düşmandılar. Çünkü o, getirdiği mesajla, Mekke devletinin sömürü üzerine kurulu olan sistemini değiştiriyor; yıllardır Devlet'i gaspetmiş olan menfaat odakları, insanları ezerken, uyguladıkları devlet terörü, yaptıkları cürümler, hırsızlıklar ortaya çıkacak diye, telaşa düşmüşlerdi. Bu telaşlarından dolayıdır ki, Mekke Devletine yabancı olan Hıristiyanlığa, Yahudiliğe, hatta Me-

cusiliğe ses çıkarmıyor, kendilerinden birisi olan Hz. Muhammed(s.a.s)'e düşman oluyorlardı.

Neden?

Çünkü sadece onun getirmiş olduğu, *lâ ilâhe* söylemi, ilahlaştırılmış olan kişilerin ilkelerine, insanların ölümleri pahasına, sömürü ve baskı üzerine kurulu olan dayatıcı sistem ve ideolojilerine karşı çıkabiliyor ve rejimleri için tehlike arz ediyordu. Neki onların korkuları, ve bu korkuya dayalı olarak yıllarca müslümanlara uyguladıkları zulüm ve işkenceleri, onların düşüşünü engelliyemedi, ve hak hakim olarak, baskı rejimi son buldu.

Hız. Peygamber(s.a.s)'i her yönüyle kendilerine örnek alan müslümanlar, onun gerçek emperyalizmin merkezi olarak gösterdiği Bizans'ın Konstantiniyyesinin mutlaka fethedilerek emperyalizmin son bulacağı müjdesini kendilerine rehber edinerek, defalarca kuşattılar Konstantiniye'yi...

Konstantiniyye, emperyalistlerin elinde bulunmaktan utanıyor, bir an önce namus ve şerefine kavuşmak istiyordu. Bizans rejimi altında ezilen zavallı Hristiyanlar bile, böylesi bir kurtuluşu bekliyorlardı.

İstanbul'u fethetmek için gelen ilk İslâm ordusunda, Hız. Peygamber(s.a.s)'in sahabisi Ebu Eyyub el-Ensari de vardı.

Ebu Eyyub, Mekke Devletinin uyguladığı terör ve şiddetten dolayı memleketinde barınamayan Hız. Muhammed(s.a.s)'e, Medine'de evinin kapısını açan, onu misafir etme şerefine nail olan

bir insandı. İşte o insan, kendisine rehber ettiği Peygamber'in emrini yerine getirmek için İstanbul fethetmek isteyen orduya katılmış ve şehit olmuştu bugünkü Eyüp sırtlarında...

İstanbul kuşatılıyor, bir türlü düşmüyordu. Nihâyet, onu fethetme şerefi Fatih Sultan Mehmed'e nasip oldu. Onun içindir ki; İstanbul'un ilk manevi Şehremini Ebu Eyyub el-Ensari, ilk mad-di Şehremini de Fatih'tir.

İşte İstanbul'u bize miras bırakan ruh budur.

Fatih'in İstanbul'u fethedişinden sonra, şehrin idaresini şehreminleri deruhte ettiler. Neki bu idarede aslolan, onu hedef göstermiş olan Peygamber'in Sünnet'ine göre uygulanacak bir idareydi. Şunun-bunun değil, Peygamber'in ilkeleriydi aslolan!

Cumhuriyet'in ilânına kadar bu böyle devam etti.

İstanbul'un, Cumhuriyet dönemindeki ilk Şehremini, yâni Belediye başkanı, yanlış hatırlamıyorsam, Cemil Topuzlu Bey'dir. Aynı zamanda bir Jön Türk olan Cemil Bey, on sekiz sene Sultan Abdulhamid'in Şeyhülislamlığını yapmış olan Mehmed Cemaleddin Efendi'nin damadıdır. Onun içindir ki, kendisi Batı yanlısı bir Jön Türk olmasına rağmen, Fatiha'ya düşman değildi. Çünkü biliyordu ki onlara İstanbul'u kazandıran umde, Fatiha'nın ruhuydu; Çaykovski'nin konçertoları değil!

Bunu böyle bildiği, daha doğrusu inandığı için, Belediye meclisi açıldığında, kendi selefleri yâni kendisinden önce İstanbul'a hizmet etmiş

olanlar için 'saygı duruşu' gibi bir bid'at yerine, fatiha okumayı yeğliyor, bunu onlara çok görmüyordu.

Geçen gün televizyonda, İstanbul'un Şehremini Recep Tayyip Erdoğan'ın meclisi açışını seyrettim.

Aman ya Rabbi!... Keşke seyretmez olaydım!...

Tayyip Bey, kendi selefleri için -ki manen bu ruhu veren ilk selef Resulullah(s.a.s)dir-, fatiha okumak isteyince, isimleri Ahmet, Mehmet, Hüseyin, Ali olanalar, Fatiha'yı protesto etmek için sıralara vurmaya başladılar.

Kimdi bu Fatiha düşmanları? Ellerinden Konstantiniyye fethedilmiş olan Rumlar mı, menfaatları kaybolmuş ortodoks papazları mı, yoksa Fener Patrikhanesinin matranları mıydı bu bedhahlar, bu Fatiha düşmanları?

Yoksa İstanbul'da kurulacağı söylenen Ortodoks devletinin öncüleri miydiler bu Fatiha düşmanları? Fatiha'ya inanmayan bu münafıklar, öldüklerinde neden cami musallalarına götürürler Fatiha düşmanı leşlerini? Kiliseye götürseler ya!..

Batı'ya köle olma uğruna, Fatiha'mıza da saldırılmaya başlandı Fatih'in Fatiha için fethettiği İstanbul'da...

Neki, siz ey Fatiha düşmanları, biliniz ki, nifak oyunlarınız son buluyor, ve artık bizleri sömüremiyeceksiniz laiklik diye adlandırdığınız çağdaş dininizle! Ve biliniz ki İstanbul, laik itikadınıza göre değil, Fatiha'nın ruhuyla fethedildi!

İnsanlarımızın herbiri laikliği ayrı değerlendirmede, ve bu ayrı değerlendirme sonucunda da değişik sınıflar ortaya çıkmaktadır. Laiklerin kendileri de, savundukları laikliğin ne olduğunu bilmiyor, her biri ayrı telden çalıyor. Kimi laikliği "dindarlık" diye bile tarif edebiliyor. Meselâ bunlardan biri, iman ettiği ilkeleri, yâni kendine özgü dini inançlarıyla, laikliği hakkında şunları yazıyor*:

"Ülkemde son beş altı yıldan bu yana, en çok tartışılan konu bu! Gün geçmiyor ki siyasal sürüşmelerde, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde, partiler ve sevgili vatandaşlarımın arasında İslamlık-laiklik ve Atatürkçülük sürüşmelerine rastlamayalım! Sömürülerin her çeşidi çirkindir, insanı tiksindirir, ama din ve Atatürk sömürüsü, bunların, hem en ayıplı olanı, hem de en sakıncasıdır. Çünkü Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana ve Atatürk hayattayken, birbirleriyle dinsel bakımdan hiç bir tartışmaya girmede, aziz halkı-

*- Bk. Rüştü Şardağ, Milliyet Gazetesi, 12 Şubat 1994.

mız. Ama son on yıldan bu yana kökten -dincilik ve Atatürkçülük, ya da İslam Dini ve laiklik konularında tartışmalara girdiler ve bu tartışmalar basında bazı özel televizyonlarda didişmeye, kavgaya ve cinayetlere kadar ulaştı. Temelinde tahrik de olsa hiç bir zaman kabullenilemez olan bu, İslama uymaz davranışlar, ya da Müslümanlığın şanlı varlığından habersizlerin giriştiği cinayetler, "Atatürkçüyüm, laik görüşteyim" diyenlerin gerçek İslamdan ve Kur'an'dan habersiz olmaları üzüntülerin en büyüğüdür. "Biz müslümanız" diyenlerle, "Biz laik insanlarız" görüşünü savunanlar, bu dizi yazımızda görülecektir ki İslam'dan da, laiklikten de, Kur'an'dan da ve Atatürk'ten de haberli değiller. Hep üzgüler içinde düşündüm: Ülkemde yaşayanların, yüzde doksan dokuzu hem Müslüman, hem de Atatürkçüdür. Ortalığı karıştırıp bölücülük yapanlara ayıp olmuyor mu?

" Peki, bu kavga nasıl çözülür?

"İktidar ve muhalefet partileri, Müslümanlıkla Atatürkçülüğü sömürmekten, ya da birbirlerine karıştırmış gibi göstermekten çekinmelidirler. Bu zümreleri siyasete alet etmemelidirler. Atatürk'ü bayrak yaparken kutsal kitaplarına eğilmeyenlerden yana üzgünüm. İslam adına konuşanların ve Atatürk'e, laikliğe karşı çıkanların da laikliğin ve de İslam'ın temelinden çok uzak düşüklerini hüznle izliyorum. Yedi yaşından beri Kur'an'la iç içeyim, Atatürk'ün laiklik anlayışını, Kur'an'la çelişki içinde bulmadığımızı kanıtlamaya çalışacağız. Yaşamının sonlarına yaklaşmış olan Şardağ'ın en büyük dileği, Allah'la sarmaş-

muş, gerçek Müslüman kardeşlerimle, İslâm-Türk ülkesini uçurumun ucundan çekip çıkarmış olan, Allah'a bağlı Atatürkçülerin, son yulculuğumda, onu yalnız bırakmamalarıdır".

Rüştü Şardağ, laiklikle ilgili incilerine şöyle devam ediyor:

"Laiklik ve Atatürkçülüğü sömürmekle Kur'an'ı çarpıtanları nasıl önleyeceğiz?

"Allahımıza, Kur'anımıza eğilerek! Anayasamızın değişmez, değiştirilemez olan maddelerini inceleyerek. Atamızın, Müslümanlığın gerçeğine nasıl saygıyla bağlı olduğunu öğrenerek"*.

Doğrusu, "*kerameti kendinden menkûl*" Rüştü Şardağ'ın söylediklerinin ne derecede doğru olduğunu; müslümanlıkla ilgili olanlarını, samimi bir müslümana; laiklikle ilgili olanlarını da samimi bir laike sorup öğrenmeli! Çünkü bunlar kendi kafalarına göre bir laiklik uydurdukları gibi, müslümanlığı da kendi hevalarına uydurarak sulandırmak istiyorlar. Birisi çıkıp onlara, "bu sizin anladığınız laiklik olmadığı gibi, sizin anlattığınız bir müslümanlık da yoktur" dese; hemen bağnazlığını ortaya koyup, yukarıdaki hezeyanları savururlar!

Osmanlı Devletinin, Jön Türkler, ya da diğer adları İttihad ve Terakki olan örgüt tarafından yıkılıp, yerine Cumhuriyet(!) sisteminin kurulmasından sonra, yeni rejim, tedricen İslâmi müesseseleri ortadan kaldırarak, yerlerine gelişigüzel bir tarzda, Batı'dan müslüman ümmetine yabancı olanlarını ithal etti. İthal edilip dayatılan bu kurumlar, müslümanlar için o derecede yabancı idiler ki, bunların adaptasyon döneminde, yüzlerce, belki binlerce müslüman, yok yere hapsedildi, ya da öldürüldü; geriye kalanlar da cahilleştirildiler! Örneğin; Arap harfleri yerine latin alfabesinin alınmasıyla, az çok okur-yazar olan toplum, bir sıkı yönetim kanunuyla birdenbire cahilleştirildi. Yeni alınan yazıyı hiç kimse bilmediğinden, ve de eski harflerle yazılanları okuyup yazmak yasaklandığından, müslüman toplum, avare avare gezen, dayatılan devrimler altında ezilen bir topluluk hâline getirildi.

İşte milletin başına belâ edilen; ithal edildiği günden bugüne değin, en kökten müntesiplerinin

bile tarifini yapamadıkları bir tanesi vardır ki, burada onun üzerinde durmak istiyoruz: Laiklik!

Laiklik anlayışının ilânını, ilk defa CHP'nin 9 Eylül 1923 tarihli bir bildirisinde görüyoruz: İnanç ve vicdan meselelerini siyasetten kurtarmak için, Parti, millet ve Devlet işlerinde, dini dünya işlerinden kesinlikle ayırmayı bir prensip kabul eder¹.

Daha sonra da, partinin kurucusu olan Atatürk, aynı niyeti şu şekilde dile getiriyordu: Müntesibi bulunmakla iftihar ettiğim İslâm'ın mutlaka siyasetten kurtarılması lazım².

Cumhuriyet sisteminin bu ilk müntesiplerinin laik görüşlerine rağmen, 1928 yılına kadar İslam, devletin resmi dini olma hüviyetini devam ettirmeye devam etti. Nitekim bu tarihe kadarki Anayasalarda, laiklik sözü yer almıyordu. Ancak 1937'de, Atatürk'ün ölümünden bir sene önce yapılan anayasa değişikliğinde, daha önce CHP'nin bir ilkesi olarak kabul edilmiş olan laiklik, bu sefer bir anayasa maddesi olarak milletin karşısına çıktı. Bu tek partili dönemin³, tek partisi olan CHP'nin tüzüğü âdetâ anayasa oluvermişti.

Laiklik zihniyetinin, ülkeye girişinden bugüne değin, laikliğin uygulamasında değil, sadece tarifinde samimi olan Aziz Nesin'i bir tarafa bırakacak olursak, hemen hepsi, laikliğin dinsizlik ol-

1- Bk. Gotthard Jaschke, Yeni Türkiyede İslamlık, Bilgi Yayınevi, 1972, s.96.

2- Ay.yer.

3- Tek partili dönem deniyor; çünkü cumhuri olduğu iddia edilen bu sistemde, başka bir partinin kurulmasına müsaade edilmiyordu.

madığını, sadece din ile devlet işlerinin ayrılması gerektiğini söylerler.

Biz şimdilik, din ile devlet ayırımını isteyenlerin, laiklik adına, ilân ettikleri gibi İslâm'ı kurtarmaktan ne kastettikleri, din ile devlet ayırımı derken, bu söylemlerinde samimi olup olmadıkları, din için besledikleri halisane(!) duyguları, ve nihâyet böylesi bir ayırımın, yâni İslâm açısından din ile devlet işlerinin ayrılamıyacağı konusu üzerinde durmayacağız.

Yalnız biz burada iddia ediyoruz ki, karşımıza laik olarak çıkanlar, özellikle bunların müslüman(!) versiyonları, kendi dinleri olan laiklik açısından dahi ele alındıklarında, dinlerinde samimi olmadıkları kanaatini uyandırıyor.

Şükürler olsunki, o baskıcı kabus dönemi dayatmalarının biraz hafiflemesinden sonra, en azından laiklik adına biz müslümanlara neler yapıldığını, ve hâlâ yapılmakta olduğunu terennüm edebiliyor, ve soruyoruz:

Tevhid-i tedrisat kanununun çıkartılmasından sonra, bütün İslâmi müesseselerin yasaklanması; bu yasaklanmalardan dolayı ayaklanan değil, sadece memnun olmadıklarından dolayı binlerce müslümanın hapsedilmeleri, sürgün edilmeleri ve öldürülmeleri, bu laiklerin hamiyetperverliklerinden mi, yoksa İslâm'a müntesip olmaktan şeref duymalarından mı kaynaklanıyordu?

Bu laik rejimin, o kabus döneminde yaptıkları, sadece İspanya'da müslümanlara yapılan engizisyonu⁴ değil, Moğolların Bağdat istilâlarını

4- Hristiyan papazları tarafından kurulan din mahkemeleri

bile unutturdu. Çünkü İspanya'da engizisyonu uygulayanlarla, Bağdad'ı istilâ edip, İslâm kültürünü Dicle sularında boğanlar, İslâm adına hareket etmiyor, bizim laiklerin yaptıkları gibi, müslüman kimliklerin arkasına saklanarak müslümanlara zulümlerini icra etmiyorlardı. Laik zulüm öylesine icra ediliyordu ki, dine karışmayacaklarını söyleyen laikler, her türlü dini eğitimi yasaklamaları şöyle dursun, Kur'an okuyanları bile sürüm sürüm süründürüyor, dini adına dini katlediyorlardı.

Sonradan anlaşıldı ki; bizim müslüman laiklerin istedikleri din, Hz. Muhammed(s.a.s)'in Allah'tan vahyolunan Kur'an'a göre tebliğini yaptığı İslâm değil, ilhâm(!) ve vahyini(!) CHP tüzüğünden alan çağdaş⁵, laiklerin işine karışmayan, bilakis laiklerin, diledikleri gibi üzerinde tasarruf yapabileceği, onların rejimlerini meşru göstermek için çabalayan bir dindir. Şöyle ki:

Komünist Rusya'da bile Lenin heykellerinin yıkılmasına rağmen, kendilerini hâlâ 30'lu yıllarda sanan laik köktencileri, utanmadan, sıkılmadan dinimize müdahale ediyor, bize din üretiyorlar. Onlar böyle yaparken, insanın kafasına garip garip sorular takılıyor: Bu zavallı laikler neden ille de bizim için bir din belirleme sevdasına düşmüşler de, kendilerini hiç düşünmüyorlar. Öylesine cüretkâr ve terbiyesiz⁶ oluyorlar ki, müslü-

kararlarıyla, İspanya müslümanlarının kundaktaki çocuklar dahil, kılıçtan geçirilmeleri olayı.

5- Çağdaş kelimesi dahi laiklerden şikayetlidir kanaatini taşıyoruz.

6- Otuz küsur senedir Oryantalistlerin kitaplarını okurum;

manların hoşgörülerinden yararlanarak, kendilerini Peygamber yerine değil, Allah yerine koyabiliyorlar! Müslümanlar ise, onların dini olan laikliğe karışmak için değil, İslâm'a olan saldırılarına karşı bir şeyler söylediklerinde de, kendilerini laik dininin mahkemelerinde buluyorlar!

Bu şekilde kendilerini ilâhlaştıranların bir kısmı o denli ileri gidiyorlar ki, İslâm'ı, Allah'ın emrettiği gibi değil, kendilerinin arzuladıkları bir din hâline getirmek istiyorlar. Bu süfli ve iğrenç arzuları kursaklarında kalsa neyse; bunun böyle olması gerektiğini de müslümanlara, coplarla dayatıyorlar.

Hani kendi dinleri olan laikliğin itikad ölçülerine göre, başkalarının dinlerine karışmayacaklardı?

Mesela tipik laiklerden olan Niyazi Öktem, dinin nasıl olacağına karar verme hakkını Allah'tan alıp kendisine vererek şöyle diyor:

"Bugün gelişen koşullar içinde, aşamalar sürdürülmeli, kadınla erkek eşit düzeye getirilmelidir. Artık kadın *"Kur'an'daki hükmün tersine mirastan tam pay almalıdır, şahitliği erkeğinki kadar geçerli sayılmalıdır"*⁷.

İslâm dinine göre şari', yâni kanun koyucu kullar olmayıp Allah olduğundan, hiç bir kul çıkıp, "ben Allah'ın koymuş olduğu şu hükmü kaldırıyorum" diyemez! Niyazi Öktem gibi diyebilenler ise, dini terminolojide *"müşrik"* tabiri ile anı-

bizim laiklerinkine benzeyen bir terbiyesizliklerini görmedim!

7- Cogito Dergisi, Yapı Kredi Bankası yayını, Yaz, 94, s.37.

lırlar; ve bunlar müslüman değildirler. VeleVKi öldüklerinde cenazeleri bir cami önüne getirilip, önüne konan her cenazenin namazını kıldırmakla görevli sarıklı ve cübbeliler tarafından namazları kıldırılsın!

LAİKLER İŞLERİNE KARIŞMAYAN BİR TANRIDAN YANADIRLAR!

Alaturka Laikler, her şeyi kendi tekellerinde gördüklerinden, din'i de diledikleri şekle sokup, ona o şekilde bir statü kazandırmak isterler. Fakat bu hastalık, sadece Türkiye laiklerinde vardır. Çünkü Batı laiklerinin "din" diye bir kaygıları yoktur. Daha doğrusu Batı'da din fonksiyonunu tamamen yitirdiğinden, onların tabiriyle, artık böyle bir *fenomen'e* ihtiyaç yoktur. Onlar için din, nostaljileri tatmin eden folklorik bir gıdadır. Ve dinlerinin, siyasal bir boyutu olmadığından, onlar için problemler üreten bir kurum da değildir.

Müslümanlarda ise durum tamamen farklıdır. Laik anlayışın tersine olarak Din , eğitimden siyasete, ibadetten bütün sosyal hareketlere kadar insan hayatının her yönünü kapsadığından, ve bu olgu mevcut mutlakiyetçi despot laik rejiminin işine gelmediğinden, en azından yozlaştırılmış, Batı'da olduğu gibi, camiye hapsedilmiş bir din anlayışını yerleştirme çabasına girmişlerdir. Müslümanları ustaca kandırarak bu faaliyetlerini yürüten laikler yanında, çekinmeden, Allah'ın

yetkilerine bile müdahale etmekte bir beis görme-
yen laikler de vardır. Örneğin, Niyazi Öktem,
"insanların hiç bir işine karışmayan bir tanrı
inancı"nı yerleştirme çabasında, sanki kendisine
bu görev verilmiş gibi, müslümanları kendi şey-
tanca oyununa getiremediğinden, şöyle yakınıp
kahroluyor:

"Ne yazık ki günümüzde "karışan tanrı" anla-
yışını gelenekçiler benimsemektedir. Onlara göre
yüce güç, nasıl olur da kendi yarattığı evrene ve
insana müdahale edemez?"*. Yani Niyazi Öktem
ve onun gibi düşünen laikler, bu düşünceleriyle
Allah'a ait olan yetkilerde, kendilerine ait bir ta-
sarruf görüyorlar ki, İslâmi terminolojide buna
şirk, bunu yapana da *müşrik* denir.

Allah müslümanları bunların şer ve desisele-
rinden muhafa buyursun!

*- Aynı dergi, ay.yer.

ECEVİTÎ MÜSLÜMANLIK, YA DA İSLAM ECEVİTİEN

Şüphesiz *laik İslam*'ın, en güzel tarifini, son zamanların *vödet laiki* olan Bülent Ecevit yapıyor.

Bülent Ecevit'e ve o paralelde düşünen bütün laiklere göre iki çeşit müslümanlık var:

1) Laiklerin anlayıp(!) yaşamak istedikleri gerçek(!) müslümanlık,

2) Müslümanların anlamayıp, yaşadıkları müslümanlık.

Ecevit'in bu *laiksel litani*'sine göre, şu anda radikal bir biçimde, yâni asıl temellerine inerek İslâm'ı yaşayanlar, ve de yaşamak isteyenler, gerçek İslâm'ı bilmemektedirler. Çünkü diyor Ecevit; " bu müslümanlar laik yasaları kaldırarak, Allah'ın hükümlerini ikame etmek istiyorlar. Oysa ki bu, hem Atatürkçülüğe, hem de laikliğe aykırı bir görüştür". Dolayısıyla Ecevit ve diğer laiklerin müslümanlık(!) anlayışlarına göre, Atatürkçülüğe ve de ne menem bir şey olduğu hâlâ mü'minleri tarafından tarif edilememiş olan alaturka-laikliğe ters düşecek bir müslümanlık, müslümanlık de-

ğildir. Başka deyişle müslümanlık, Atatürkçülük ve laiklikle örtüştüğü oranda, otantik ve kabul edilebilir bir dindir. Yâni Müslümanlığın meşruiyeti, laiklik ve laiklere ters düşmediği sürece vardır. Yine laik müslümanların itikadlarına göre Müslümanlık, ilhâmını Kur'an ve Hz. Peygamber(s.a.s)'in pratiğinden almakla meşrulaşmıyor; bilâkis o, İslâm'ın bu iki ana kaynağına ters düşse bile, Atatürkçülük ve laiklik ilkelerinden alıyor. Bu *acem-aşiran* din anlayışına göre, müslümanlığın ilk tatbikçisi olan Hz. Muhammed(s.a.s), Atatürkçü ve de laik olmadığından, onun müslümanlığı da sakattır.

Sahi, Hz. Ömer laiksel bir müslümanlık yaşamadığı için nasıl hesap verecek? Mamafih, Ecevitî din anlayışında, Kıyamet ve hesap inancı da olmayabilir. Onun için Hz. Ömer'le ilgili cümlemize bir rezerv koymakta yarar vardır.

Şüphesiz Ecevit ve diğer laiklerin natıkaları hayli güçlüdür. Neki, ihtisasları olan(!) dinî konularda, çok teknik ve bilimsel konuştuklarından, ömrümüz az buçuk bu konuların içinde geçmiş olmasına rağmen, anlamakta güçlük çekiyoruz.

Yine de kendimizi zorlayarak, biraz da mesleğimiz olduğu için, İslâm literatürünü bir daha karıştırdık. Her halde bizde bir kavrama özrü olacak ki, İslâmî olan hiç bir eserde, *Ecevitî* din anlayışına rastlayamadık. Şüphesiz bu, yetmiş yıllık yoğun bir özverisel çalışmanın ürünü olan çağdaş bir mezheb-u-meşreptir. Bundan yirmi-otuz sene önce bir ilâhiyat(!) profesörü bu meşrebin din anlayışını şu veciz cümleyle özetliyordu beyaz kaplı

küçük kitabında:

" Ey müslümanlar, Allah'tan korkun, Peygamber'den utanın; siz nasıl Şeriat istersiniz?"

Evet, Ecevitî mezhebe göre, -laikliğe ters düştüğü için olacak-, müslüman Şeriat'ı(yâni asıl kaynaklar olan Kur'an ve Sünnet'e dayalı radikal İslâm'ı) isteyip, Şeriatçı olamaz! Bunu yaptığı andan itibaren, yâni Şeriat'ı istediği andan itibaren, artık o, müslüman değildir; çünkü laikliğe ters düşmüştür.

Aynı felsefeyi, yıllar önce, 12 Eylül darbesinden sonraki günlerde, Erzurum Atatürk Üniversitesi Camisinde, sakallı bir hoca(!)dan dinlemiştim. Şöyle diyordu o uzun sakallı, ve müridlerine, "biz siyasete karışmıyoruz; çünkü üstadımız siyasete karışmamış" şeklinde telkinlerde bulunup, yine de partileri için köy köy dolaşan hoca:

" Ey cemaat, bu günlerde bazı insanlar çıkmış; kendilerine Şeriatçı diyorlar. Zinhar bunlar kafirlerin ta kendileridir. Çünkü bir tek Şeriat vardır; onu da Hz. Peygamber getirmiş olup başkası getiremez! Müslümanlığın %99'u ferdi, %1'i de ictimai olduğundan, ve de İslâm'ın %99'unu zaten evlerimizde yaşadığımızdan, cuma günleri camilerde toplanıp cumayı da kıldık mı, İslâm'ı %100 yaşamış oluruz!"

Siyasete bulaşmadığını iddia eden o hocanın, bu kavramsal ve de mantıksal din anlayışından bir şey anlamadığımdan/anlayamadığımdan, bana camiye terk etmek düştü...

Şimdi kendi kendime düşünüyorum: Ecevitî mezheb, yukarıda sözünü ettiğimiz, kara düşün-

ceden gücünü almasın? Çünkü bu görüşte olanlar, Ecevitî mezhebi müslümanlık dışında saymıyorlar.

Doğrusu, bu Ecevitî laiklik'le, Ecevitî müslümanlığın ne derecede doğru olduklarını; müslümanlıkla ilgili olanlarını, samimi bir müslümana; laiklikle ilgili olanlarını da samimi bir laike sorup öğrenmeli! Çünkü ne İslâm'ı bilen bir müslüman böyle bir müslümanlığı tanıyıp kabul ediyor, ne de samimi bir laik(bunların sayısı Türkiye'de parmakla sayılacak kadar azdır) bunların laikliklerini kabul ediyor!

Meselenin anlaşılmamasının tek sebebi de; birisi çıkıp bunlara, "bu sizin anladığınız laiklik olmadığı gibi, sizin anlattığınız bir müslümanlık da yoktur" deyince; -Ecevitî mezhebin akidesi gereği olacak-, hemen bağnazlıklarını ortaya koyup, tehdid hezeyanları savurmaları, ve karşılıklı anlaşmaya yanaşmamalarıdır.

ALMANYA'DA KÖKTEN DİNCİ UYGULAMALAR

Avrupa'ya her gidişimde, bir çok üzücü şeyle karşılaşır, moralim bozuk bir halde yurda dönerim.

Son yurtdışı seyahatinden dönüşümde de öyle oldu. Gerçekten de Ziya Paşa merhumun beyitlerini hatırlamamak, onun söylediklerini paylaşmamak için çok gayret sarfettim; fakat başarılı olmadım. Ve bu başarısızlığım, Ziya Paşa'nın, O meşhur beytini bir kompleksten dolayı değil, daha ziyade bir hayıflanmadan ötürü söylediğini kabul ettirdi.

Ziya Paşa, bugünkü Avrupa'yı, ve de müslümanlara zulmeden İslam ülkelerini görmüş olsaydı, kim bilir daha neler söyleyecekti? "Gezdim diyar-ı küfrü, müslümana müsamahalar gördüm; gezdim diyar-ı İslam'ı, müslümana hep zulüm gördüm" bile diyebilirdi.

Yukarıdaki satırları doğrulayacak öyle enterezan bir uygulama ile karşılaştım ki, lanet okutturdu dayatmacı devrimbazlara. bizim müslüman

Ülkemizde müslümana; başörtüsüne karışılarak, mescidleri kapatılarak, dinine hakaret edilerek her türlü zulüm reva görülürken, bakınız, Almanya'da neler oluyor.

Alman kanunlarına göre, belediyelere bağlı *Auslander Beirat* denen yabancı dernekleri kurabiliyor. Bu "yabancılar dernekleri", doğrudan doğruya Belediye Meclislerine bağlı kuruluşlardır. Bu derneklerin, yabancıardan oluşan yeleri ve idare heyetleri vardır. Bunlar, bulundukları bölgedeki yabancıların dertleriyle ilgilenir, bir bakıma Belediye ile yabancılar arasında bir arabulucu görevi yaparlar. İdare heyeti, diğer derneklerde olduğu gibi, üyelerin kendi aralarında yapmış olduklar seçimle belirlenir. şimdi, Recklinghausen denen bölgede seçimi kazanıp, derneği ellerine geçirmiş olan müslümanların, bu dernek vasıtasıyla kazandıkları haklardan sözedelim:

1) İş başına yeni gelmiş olan idareciler, ilgili mercilerle temasa geçerek, Recklinghausen'de bulunan hastahanenin kapalı devre televizyonunda, hastalara yönelik bir saatlik dini program yapılacaktır.

3) Ağılmış olan mscidlerde cuma namazları kılınabilecek, ve bu ibadet, diğer hastalara (namaz kılamayacak durumda olan erkek hastalar ile, hastahane de yatmakta olan kadın hastalara) televizyon kanalından naklen verilebilecek.

4) Hastahanelerin kütüphanelerine, yabancılar Derneğinin uygun göreceği her türlü dini yayın konabilecek. Kütüphaneye konacak olan bu kitaplar herhangi bir rejimin propagandasını yap-

maya yönelik “ısmarlama kitaplar”dan olmayabilecek.

5) Hastahanede yatmakta olan hastalara, İslami usullerle kesilmiş etlerden yemek yapılacaktır.

6) Bu dernekler hastaların adreslerini alabilecek ve tesbit edilecek hocalar nezaretinde, kendilerine ziyaretler yapılacaktır.

Yukarıda sıraladığımız maddelere başkalarını da ilave edebiliriz. Fakat bu kadarı yeter. Zira bu bir iki kelime bile, bu güzel faaliyetleri kösteklemek gayesiyle bağnaz laikleri harekete geçirebilir. Çünkü, aynı zamanda *Batıcı* olan bu bağnaz laiklerin, müslümana zulmetmekten başka bir maharetleri bu hoş görüden dolayı, “Kökten-dinciler” diye ilan ederler. Mamafih sözümü geri alıyorum. Çünkü onlar, sadece biz müslümanlarla uğraşabilirler; Almanların tasarruflarına müdahale etmek ne hadlerine!

Zaman zaman Batı ile ilgili değerdendirmele-
rimizde, laik dostlarımıza ters düşüyoruz. Onlar
Batılı olmaya yeğlerken, bizler daha *konserve*
(muhafazakar dememek için) oluyoruz. Onlar bü-
tün değerdendirimizi Batılılaştırmayı teklif ederler-
ken, bizler hiç bir değerdendirimizden ödün vermeden,
Batı ile insani ilişkiler içinde olabileceğimizi söy-
lüyoruz. Biz kendi siyasetimizi kendimize göre
düzenlediğimize, başkası olma zarureti gör-
müyoruz kendimizde. Hz. Peygamber (s.a.s.) gay-
rımüslimlerle antlaşmalar imzalıyor, fakat İslami
değerdendirlerden taviz vermiyordu. Onun içindir ki,
biz müslümanlar, tıpkı onun gibi, inanç ve değerdendir-
lerimizden taviz vermeksizin, Batılı, ya da başka
birileriyle siyasi antlaşmalarla, ilişkiler içerisinde
olabiliriz. Nitekim gayrımüslim devletlerin bazı-
larında yaşayan müslümanlar, kendilerine “İslam
Devleti” denen bir çok ülkeden daha iyi “müslü-
manca yaşama ortamı” bulabilmektedirler. Ne
varki, bizim yerli Batıcılar, gerçek Batılılar gibi
davranmıyor; Batılılaşmayı “İslam Düşmanlığı”

olarak algılıyor, bunun için de İslami her değere karşı çıkıyorlar. Örneğin, Batılılaşmanın bayraktarlığını yapan üniversitelerimizde hala *barbarca* bir başörtüsü düşmanlığı varken, Almanya, ya da Avustralya'da böyle bir problemle karşılaşmıyoruz. Müslüman kız öğrenciler, tıpkı diğer din salıklerinde olduğu gibi, diledikleri kıyafetle üniversitelere, hatta ilk ve orta dereceli okullara devam edebiliyor, ve hiç bir Alman makamı onların bu dini tasarruflarına müdahale etmiyor. Şurası kesindir ki, Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde olduğu gibi, bir profesör, üniversite birincisi bir kız öğrencinin konuşmasını engellese, ertesi gün o profesörün görevine son verilir. Nitekim Batılılar, bizim Batıcıları sadece *idyot* (gülünç ve aptal) olarak görüyor, hiç birini ciddiye almıyorlar. Ve maalesef çoğu İslam ülkesinde yönetim bu idyot'ların elinde olduğundan, Batı onları ciddiye almıyor, zımnen de olsa müslüman ülkelerinin esas söz sahiplerini potansiyel olarak dahi olsa müslümanlar olarak telakki ettiğinden bu ülkelerle olan ilişkiler pek sağlıklı yürümüyor. Çünkü adı *müslüman ülkeler* olan devletler, kendi halklarıyla barışık olmadığından, hakları tarafından bile dışlanmış vaziyettedirler. Ne yönetimler halklarını ciddiye alıp önemsiyor, ne de bu tutumlarından dolayı, halklar kendi yöneticilerine güvenebiliyor. Almanya'da çalışmakta olan vatandaşlarımıza, "Artık Türkiye'ye dönmüyor musunuz?" diye sorduğumda, bana verdikleri cevap şu oluyor: Hocam, biz sana ne kötülük yaptık ki bizim için öyle bir temennide bulunuyorsun? Ül-

kedeki rezaletlerin farkında değilmiyiz sanıyor-
sun? Burada hiç bir problemle karşılaşmadan
üniversiteye giden kızımı, Türkiye'ye gelip o insa-
nı konuşturmayan canı profesörlerin eğitimine mi
teslim edelim? Ülkeye gelmemiz bir yana, ülke-
mizde olup bitenlerden dolayı yüzümüz kızarıyor
gurbet illerde. Güya bizler, buralarda çalışıp, ül-
kemize yardımcı olacaktık. Bu yapılanları duyun-
ca, bizde heves mi kaldı? Sen de profesörsün; söy-
ler misin Allah aşkına, üniversite proflarının ba-
şörtüsü ile uğraşmaktan başka bir yetenekleri
yok mu? Bir de Batıcı geçiniyorlar. İşte Batılları
görüyorsunuz, bizim *Batıcılar*'a benzer bir taraf-
ları var mı? Bizim dinimizden olmadıkları halde,
neden bizim yaşantımıza karışmıyorlar da, Batıcı
geçinen laikler karışıyor? Bir profesör olarak si-
zin de zorunuza gitmiyor mu yapılanlar, bu zu-
lümlemler?

Bu soruyu soran vatandaşlarımız, benim ce-
vabımı beklemeden kendileri cevap verdiler:

- Hocam, o bağnaz hainlerin sonu yaklaştı!

Devlet dediğimiz mekanizma, iki yüz yıldır, ve özellikle son yetmiş yılda, asli unsuru olan müslümanların değerlerine; onları dışlayarak, istihfaf ve istihza ederek, sırt çevirip, güdümlü ve zoraki bir şekilde aslından inhiraf ederek, kendinin zıddı olan Batı değerlerine, üstelik ne olduklarını bilmeden ram olması, onu, içinden çıkılması oldukça zor bir girdabın içerisine sokmuştur. Daha Türkçesi Devlet; İslâm'ı, kendisinin asli unsuru olduğunu(zira daha önce böyleydi) inkâr etmeye başladığı günden bugüne kadar, hâlâ hangi değerlerin üzerinde istikrar kılacağına karar verememiş, bu karasızlık ve bocalama yüzünden de kendisini batırıp, boğacak duruma getirmiş olan girdap çukuru her gün biraz daha derinleşmiş, ondan çıkıp kurtulma yolları ulaşılamaz duruma gelmiştir. İşin tuhafı, onu bu hâle getirmiş olan anti-İslâm devletçilerin, -hadi bazı düşünürlerimiz *naifçe* kabul ettikleri gibi, iyi niyetle ve *maslahat-ı amme* için- havasına kapılıp ilâhlaştırdıkları Batı'yı tanımamaları, İslâm'ın

yerine koyduklarına inandıkları değer(!)lerin, değer olup olmadıklarını farkedebilecek seviyede bile olmadıkları/olamadıkları; böyle olmadıkları için de, meselelere hiç bir zaman analitik bir gözle değil, zabtiye göziyle yaklaşmalarıdır. Onun içindir ki empoze ettikleri sistemi, makul ölçü ve gerekçeler içerisinde milletin reyine sunarak ona anlatıp kabul ettirme yerine, ona dayatma yolunu seçmişler/seçiyorlar ki, bu doğrudan doğruya klasik saltanatın, muharref Hristiyanlığa bulaşmış modern versiyonundan başka bir şey değildir. Devletin başında olduklarını söyleyenler, bir taraftan ellerindeki fötr şapkalarını sallaya sallaya cumaya gidip, diğerleri de "*ezan-bayrak*" nutuklarını attıktan sonra, öbür taraftan *ucube* laik olduklarını bağıra bağıra Batı'ya *biat*larını tazelerken, ne büyük bir tezata düştüklerinin farkında değiller! Veya farkındadırlar da, bu kendisiyle çelişkili sistemlerinin emrinde olmasını istedikleri bir "*Din*" ve bir "*laiklik*" empoze etmeye çalışıyorlar. Oysa ki Din, onların empoze ettikleri gibi değil, Din'in kaynağı olan Kur'an ve Sünnet'in vazettiği din olmak lâzımdır, ve öyledir. Din böyle, sistem ise kendi kendisiyle, ve de kendisini uyguladığı reaya ile gayrı samimi olunca, ülkenin %90'ını teşkil eden müslümanlar, elbette ki memnun değiller, ve sıkıntıdan sıkıntıya duçar oluyorlar. Kriz ve krizlerin sebebi, müslümanlara, gayrimüslimce davranılması; bunu gören müslümanlar da, reyleriyle dahi olsa reaksiyon göstereceklerine, bu *meş'um* duruma seyirci kalmalarıdır. Daha fenası bazı müslümanların, devletle özdeş-

leşmiş olan bu belirsiz sistemi, devletten soyut kabul edip, ona *Şer'an* arka çıkmalarıdır! Ve ma-teessüf, bu zevat, "devlet kutsaldır!" deyu, karmaşık sistemi sahiplendikleri müddetçe, -görece dahi olsa, etkinlikleri olduğundan-, sistem bunların fetvalarından yararlanacak, müslümanlar da bu tekelci, uzlaşmacı, korkak, yabancı zihniyetin kurbanı olmaya devam edeceklerdir.

Özden kaçıp, yabancılaştırmanın hiç mi bedeli olmasın?

.

